

บทที่ 3

ที่มาและความหมายของค่าเสียหายในเชิงลงโทษ

1. ประวัติความเป็นมาของค่าสินไหมทดแทน

ในสมัยโบราณที่ละเมียดยังมีได้แยกออกจากการกระทำผิดทางอาญานั้น เมื่อบุคคลใดกระทำการอันก่อให้เกิดความเสียหายขึ้นแก่อีกบุคคลหนึ่ง ผู้ได้รับความเสียหายเนื่องจากการกระทำอันมิชอบนั้นมีอำนาจทำการแก้แค้นได้ในทำนองเดียวกัน และเท่าเทียมกับที่ตนได้รับมาเป็นการตอบแทน ซึ่งเรียกว่า “ตาต่อตา ฟันต่อฟัน” (ร.แดงกานต์, 2526, หน้า 72-73) ตามกฎหมายตาเลียโอของชาวยุโรปแต่ผู้เสียหายอาจสละสิทธิไม่ทำการแก้แค้นตามสิทธิที่ตนมีอยู่ก็ได้ และเรียกเอาค่าทำขวัญแทนตามแต่จะตกลงกัน

ต่อมาเมื่อรัฐมีความมั่นคงขึ้นจึงได้มีการพยายามห้ามมิให้มีการแก้แค้นกันโดยการกำหนดจำนวนเงินค่าทำขวัญให้ผู้ละเมิดต้องชดใช้แก่ผู้เสียหายแทนการแก้แค้นกันเองเหมือนแต่ก่อน

แม้ลักษณะของวิวัฒนาการทางกฎหมายของแต่ละชนชาตินั้นจะช้าเร็วต่างกัน แต่ในที่สุดก็เกิดแนวความคิดว่า สิทธิที่จะลงโทษแก่ผู้กระทำความผิดนั้นเป็นของรัฐแต่ผู้เดียวซึ่งเป็นที่มาของหลักความรับผิดชอบทางอาญา ส่วนผู้เสียหายมีแต่เพียงสิทธิที่จะเรียกร้องค่าสินไหมทดแทนความเสียหายจากผู้ทำละเมิดเท่านั้น ดังนั้น จึงทำให้เกิดการแบ่งแยกระหว่างกฎหมายลักษณะละเมิดกับกฎหมายอาญาออกจากกัน

ตามกฎหมายโรมันนั้นในราว 450 ปีก่อนคริสต์ศักราช ได้บัญญัติกฎหมายสิบสองโต๊ะ (The XII Tables) ขึ้น โดยรวมละเมิดกับคดีอาญาไว้ในโต๊ะที่ 8 ซึ่งบัญญัติให้ผู้ได้รับความเสียหายจากการละเมิดมีสิทธิจะเรียกให้ผู้ทำละเมิดชำระเงินค่าปรับให้แก่ตนตามอัตราที่กฎหมายกำหนดได้ และนอกจากนี้ ผู้ทำละเมิดยังอาจได้รับบาดเจ็บจากการลงโทษทางอาญาอีกด้วย

ในสมัยต่อมา นับตั้งแต่ศตวรรษที่ 6 ทางอาณาจักรโรมันได้ออกประมวลกฎหมายแพ่งฉบับแรก (Corpus Juris Civilis) ขึ้น เป็นต้นตอของละเมิดทางซีวิลลอว์ โดยบัญญัติให้ละเมิดเป็นหนึ่อย่างหนึ่งในทางแพ่งที่จะต้องมีการชดใช้กัน ซึ่งแยกออกจากคดีอาญาที่มีมาแต่เดิม ดังนั้น

ความสัมพันธ์ระหว่างผู้ละเมิดกับผู้เสียหายจึงมีความสัมพันธ์แต่ในทางหนึ่งอย่างเดียวนั้น ไม่มีสิทธิที่จะเลือกที่จะแก้แค้นตอบแทน หรือจะเลือกให้ใช้ค่าเสียหายได้อย่างแต่ก่อนเพราะกฎหมายกำหนดมาให้ได้รับแต่เพียงค่าทดแทน และไม่มีสิทธิแก้แค้นเอง เมื่อแยกอำนาจของรัฐในการลงโทษผู้ทำละเมิดออกไปแล้วอำนาจของผู้เสียหายคงมีอยู่ในฐานะแต่เพียงเจ้าหน้าที่ที่จะเรียกค่าเสียหายจากผู้ทำละเมิดผู้เป็นลูกหนี้เท่านั้น การชดใช้ค่าเสียหายจึงเป็นแต่เพียงการทำให้ผู้เสียหายไม่เสียหายอีกต่อไป และขึ้นอยู่กับความเสียหายว่ามากน้อยเพียงไร ครั้นสืบเนื่องมาถึงศตวรรษที่ 13 กำเนิดของระบบหมายเรียกในประเทศอังกฤษ ซึ่งกำหนดให้เอกชนผู้เสียหายต้องขอให้ศาลออกหมายเรียกผู้ที่จะเป็นจำเลยมาให้การทำให้เกิดหมายเรียกเฉพาะคดีต่างๆ รวมทั้ง “หมายเรียกคดีละเมิด” (Writ of Trespass) อันเป็นจุดเริ่มต้นของละเมิดในทางแพ่งด้วย จากเหตุการณ์ดังกล่าวนี้เองทำให้ระบบกฎหมายของมนุษยชาติทั้ง 2 ระบบ คือ คอมมอนลอว์ และซีวิลลอว์ ต่างมีแนวความคิดแยกความรับผิดชอบอาญากับทางละเมิดออกจากกัน (คัมภีร์ แก้วเจริญ, 2526, หน้า 72-73) ยังผลให้การกำหนดค่าเสียหายในทางละเมิดแก่ผู้เสียหายสามารถปฏิบัติได้ โดยไม่ต้องคำนึงว่าการกระทำนั้นจะเข้าลักษณะเป็นความผิดทางอาญาหรือไม่ และผู้กระทำจะต้องได้รับโทษทัณฑ์เพียงใด

ในประเทศไทยนั้น จากการค้นคว้าของนักประวัติศาสตร์กฎหมายเป็นที่เชื่อกันว่าตั้งแต่ก่อนสมัยกรุงศรีอยุธยาไทยได้มีจารีตประเพณีอยู่แล้วห้ามผู้ได้รับความเสียหายเนื่องจากการกระทำอันเป็นผิดนั้นมิให้จัดการแก้แค้นผู้กระทำผิดด้วยประการใดๆ โดยพลการ และตามอำเภอใจแต่ให้ไปฟ้องร้องต่อศาลตามระเบียบเสมอ หากผู้ใดฝ่าฝืนกฎหมายเก่าบัญญัติให้ต้องรับโทษ นอกจากนี้ตามกฎหมายในกรุงศรีอยุธยายังถือว่าการที่ผู้เสียหายเรียกสินไหม โดยพลการเองเป็นการกระทำผิด การกำหนดจำนวนเงินที่ผู้ละเมิดจะต้องชำระเป็นหน้าที่ของศาล

ในสมัยที่กฎหมายตราสามดวงนั้นความรับผิดชอบทางละเมิดถือเป็นความผิดที่ต้องชดใช้ค่าปรับ ซึ่งแต่ก่อนตกเป็นของผู้เสียหายทั้งหมดนั้นให้ตกเป็นของหลวงส่วนหนึ่ง เรียกว่าพินัย และอีกส่วนหนึ่งให้แก่ผู้เสียหาย ซึ่งเรียกว่าสินไหม ตามที่เรียกกันในสมัยนั้นว่า “ให้ไหมเป็นสินไหมถึงพินัยถึง” ตามธรรมเนียมสินไหมมักจะเป็นเงิน ซึ่งมีจำนวนสูงกว่ามูลค่าของความเสียหายอันเกิดขึ้นจริง ดังนั้นถ้าจะพิเคราะห์สินไหมตามหลักในกฎหมายปัจจุบันแล้วจะเห็นว่าสินไหมนี้มีลักษณะเป็นทั้งค่าสินไหมทดแทนทางแพ่ง และค่าปรับทางอาญา กล่าวคือ นอกจากสินไหมจะเป็นเงินที่ใช้เป็นค่าแทนความเสียหายที่เกิดขึ้นแล้ว ยังมีจุดประสงค์ให้เป็นการลงโทษผู้ทำละเมิดอีกด้วย

กฎหมายไทยได้เข้าสู่แนวความคิดของเรื่องละเมิดในปัจจุบัน โดยแยกออกจากกฎหมายอาญาอย่างเด็ดขาด เมื่อได้มีการประกาศใช้กฎหมายลักษณะอาญา ร.ศ. 127 (ตรงกับ พ.ศ. 2541) สมัยนี้เป็นสมัยเริ่มเปลี่ยนแปลงแก้ไขกฎหมายครั้งใหญ่ โดยบัญญัติให้ยกเลิกกฎหมายเก่าที่มีลักษณะเป็นกฎหมายอาญาทั้งสิ้น และวางหลักแยกความแตกต่างระหว่างความรับผิดชอบทางอาญา และ

ทางแพ่ง แนวความคิดในเรื่องสินไหมจากเดิมก็เปลี่ยนไปเป็นความเข้าใจในปัจจุบันที่ว่า ผู้เสียหาย ไม่มีสิทธิที่จะเรียกค่าสินไหมทดแทนจากผู้ทำละเมิดเกินกว่ามูลค่าของความเสียหายจริงที่ตนได้รับ เนื่องจากการละเมิด การเปลี่ยนแปลงมาสู่แนวความคิดอย่างใหม่นี้ได้สำเร็จลงด้วยความร่วมมือของผู้บัญญัติกฎหมายสากล และอาจารย์ผู้สอนวิชากฎหมาย ซึ่งส่วนมากสำเร็จการศึกษาจากยุโรป หลังจากนั้นต่อมาใน พ.ศ. 2466 ก็มีการบัญญัติกฎหมายลักษณะละเมิดไว้โดยเฉพาะในประมวลกฎหมายแพ่ง และพาณิชย์ บรรพ 2 ตั้งแต่มาตรา 420 ถึงมาตรา 452 โดยถือเอาแบบอย่างจากประเทศที่ใช้ระบบประมวลกฎหมายซีวิลลอว์หลายประเทศด้วยกัน เช่น เยอรมัน ฝรั่งเศส สวิต และ ญี่ปุ่น เป็นต้น

2. ที่มา ความหมาย และประเภทของค่าเสียหายในเชิงลงโทษ

เปรียบเทียบความรับผิดทางแพ่งและทางอาญา

เหตุที่ต้องเปรียบเทียบความรับผิดทางแพ่ง และทางอาญาก็เนื่องจากว่าค่าเสียหายในเชิงลงโทษเป็นค่าเสียหายอย่างหนึ่ง ซึ่งโดยมากจะฟ้องกันในคดีละเมิด แต่ในขณะที่เดียวกันก็มีแนวความคิดในเรื่องการลงโทษ ซึ่งเป็นลักษณะของโทษในทางอาญา ดังนั้น จึงควรจะต้องถึงความรับผิดทางแพ่ง และทางอาญา โดยเปรียบเทียบกันเสียก่อนเพื่อเป็นแนวทางในการพิจารณาต่อไป

ความรับผิดมีอยู่หลายชนิดด้วยกันเป็นความรับผิดทางศีลธรรมก็ได้ความรับผิดทางกฎหมายก็ได้ ความรับผิดทางกฎหมายยังแบ่งได้เป็นความรับผิดทางแพ่ง และทางอาญา และความรับผิดทางแพ่งนี้ยังแยกไปได้อีกเป็นความรับผิดทางสัญญากับความรับผิดทางละเมิด

ความสัมพันธ์ระหว่างกฎหมายกับศีลธรรมนั้นมีลักษณะที่เกี่ยวข้องกันจนแยกไม่ออกตลอดเวลาระหว่างที่กฎหมายเจริญพัฒนาขึ้นตั้งแต่อดีตจวบจนถึงปัจจุบัน ประวัติศาสตร์กฎหมายโรมันเป็นหลักฐานยืนยันความจริงข้อนี้ได้เป็นอย่างดี ในระบบคอมมอนลอว์ของอังกฤษ ก็มีลักษณะทำนองเดียวกัน หลักความยุติธรรม (Equity) ที่เข้ามามีส่วนปรุงแต่งกฎหมายคอมมอนลอว์ก็คือหลักฐานของการนำเอาหลักศีลธรรม และความยุติธรรมเข้ามาปรุงแต่งกฎหมายอย่างแยกโดยวิธีการทางนิติศาสตร์นั่นเอง การที่มนุษย์รู้ว่าอะไรผิด อะไรถูก อะไรควร อะไรไม่ควรก็เพราะมนุษย์มีเหตุผลในทางศีลธรรม ซึ่งเป็นคุณสมบัติพิเศษประการหนึ่ง (ปรีดี เกษมทรัพย์, 2526, หน้า 8-9) ความรับผิดทางศีลธรรม และความรับผิดทางกฎหมาย นั้นแตกต่างกันในเรื่องการบังคับ (Sanction) (จีต เศรษฐบุตร, 2518, หน้า 3) กล่าวคือ ผู้ใดขัดขืนศีลธรรมอันก่อให้เกิดความรับผิด

ทางศีลธรรมก็จะได้รับผลแห่งการชดเชย คือถูกมนุษย์อื่นๆ ตีเตียน และตนเองก็รู้สึกผิดด้วย แต่หากชดเชยต่อกฎหมายผลของความรับผิดชอบจะรุนแรงกว่า ถ้าเป็นความรับผิดชอบทางอาญาผู้ชดเชยก็อาจถูกลงโทษถึงประหารชีวิต หรือจำคุก หรือปรับ ฯลฯ แต่ถ้าเป็นความรับผิดชอบทางแพ่ง เขาอาจถูกบังคับให้ใช้ค่าสินไหมทดแทนความเสียหายอันเกิดจากการชดเชยนั้นกฎหมายที่จะทำให้มีความรับผิดชอบเกิดขึ้นได้มีอยู่สองประเภท คือกฎหมายอาญา และกฎหมายแพ่ง ซึ่งแตกต่างกันในสาระสำคัญตรงที่ว่า โดยหลักแล้วกฎหมายอาญาเป็นเรื่องระหว่างรัฐกับเอกชน ส่วนกฎหมายแพ่ง เป็นเรื่องระหว่างเอกชนต่อเอกชน การทำผิดกฎหมายอาจจะเป็นผิดกฎหมายอาญาก็ได้ หรืออาจเป็นผิดกฎหมายแพ่งก็ได้ การลงโทษในทางอาญามีวัตถุประสงค์ เพื่อให้ผู้รับโทษกลับตัวเป็นคนดี เพื่อเป็นการข่มขู่ผู้รับโทษ และคนอื่นๆ มิให้กระทำการฝ่าฝืนอย่างเดียวกันนั้นอีก เพื่อให้สังคมปลอดภัย โดยการตัดผู้ถูกลงโทษออกจากสังคมชั่วคราว (กรณีโทษจำคุก) และเพื่อเป็นการแก้แค้นทดแทนให้ชุมชน และแก่ผู้เสียหาย ในการกระทำผิดกฎหมายอาญาของผู้กระทำผิด (เกียรติจร วัจนะสวัสดิ์, 2528, หน้า 10-11)

ส่วนการชดเชยค่าเสียหายในทางแพ่ง เช่น กรณีละเมิดมีวัตถุประสงค์ เพื่อให้คู่กรณีที่ได้รับ ความเสียหายกลับคืนสู่สถานะเดิมก่อนมีการละเมิดให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้

การลงโทษทางอาญามีได้มุ่งเฉพาะแต่ชีวิต และร่างกายของผู้กระทำผิดเท่านั้น แต่ยังรวมถึงทรัพย์สินของผู้กระทำผิด เช่น โทษปรับ และริบทรัพย์สิน ดังเช่น กรณีชดเชยค่าเสียหายในทางแพ่งด้วย แต่ทั้งสองกรณีแตกต่างกันตรงที่ว่า ในทางอาญานั้น ทรัพย์สินของผู้กระทำผิดที่ถูกริบ หรือปรับนั้นตกเป็นของรัฐ ส่วนในทางละเมิดค่าเสียหายซึ่งมาจากทรัพย์สินของผู้กระทำละเมิดนั้นตกเป็นของผู้เสียหายมิได้ตกเป็นของรัฐ

เมื่อเปรียบเทียบความรับผิดชอบทางแพ่ง และทางอาญาอย่างกว้างๆ ไปแล้วก็จะพิจารณาเปรียบเทียบความรับผิดชอบทางละเมิดกับความรับผิดชอบทางอาญาต่อไป

หลักเกณฑ์ของการหมิ่นประมาท “ทางแพ่ง” และ “ทางอาญา” โดยทั่วไปแล้วก็คล้ายกัน แต่มีข้อแตกต่างที่เห็นได้ชัดอยู่บ้าง คือ

1. เรื่องของการกระทำหมิ่นประมาททางอาญานั้นจะต้องเป็นการกระทำโดยเจตนาเท่านั้น ทั้งนี้ตามบทบัญญัติประมวลกฎหมายอาญามาตรา 59 กำหนดไว้ ดังนั้น การกระทำโดยไม่เจตนาที่ดี หรือโดยประมาทที่ดี ย่อมไม่มีความผิดฐานหมิ่นประมาทในทางอาญาแต่หมิ่นประมาทในทางแพ่งนั้นไม่คำนึงถึงเรื่องเจตนาไม่ว่าจะเป็นการกระทำโดยจงใจ หรือประมาทเลินเล่อในการกล่าวหรือไขข่าวก็มีความผิดฐานละเมิดได้ ดังนั้นแม้ผู้กล่าวหาหรือไขข่าวไม่มีเจตนาจะให้ผู้อื่นได้รับความเสียหายต่อชื่อเสียง เกียรติคุณ ทางทำมาหาได้หรือทางเจริญของเขาผู้นั้นก็ต้องรับผิดชอบถ้าเป็นการกระทำเข้าหลักเกณฑ์ตามมาตรา 423

2. เรื่องข้อความที่กล่าวหรือไขข่าว ถ้าเป็นหมิ่นประมาทในทางแพ่ง การกล่าวหรือไขข่าว “ข้อความจริง” หรือพูดเรื่องจริงก็ไม่ทำให้เป็นละเมิดเหตุผลก็คือ ถ้าเป็นเรื่องจริงผู้ถูกกล่าวถึงย่อมไม่เสียหายแต่หมิ่นประมาทในทางอาญานั้นแม้จะเป็นการกล่าว “ข้อความที่เป็นจริง” ก็อาจมีความผิดได้เพราะมาตรา 330 ห้ามมิให้พิสูจน์ในข้อที่ว่าเป็นจริงหรือไม่จริงนั้น ถ้าหากว่าเป็นการใส่ข้อความในเรื่องส่วนตัว และการพิสูจน์นั้นไม่เป็นประโยชน์แก่ประชาชน ด้วยเหตุนี้ จึงมีคำกล่าวกันว่า หมิ่นประมาทในทางอาญานั้น “ยิ่งจริงยิ่งเจ็บ” หรือ “ยิ่งจริงยิ่งประมาท” (The Greater the Truth, The Greater the Libel)

3. เรื่องความเสียหายประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 326 กล่าวถึงความเสียหายไว้ว่าผลของการใส่ความจะเป็นการเสียหายต่อชื่อเสียง ทำให้ถูกดูหมิ่น ถูกเกลียดชัง ดังนั้นหากผลของการใส่ความทำให้เกิดความเสียหายอื่นๆ นอกจากที่กฎหมายกำหนดไว้ เช่น เสียหายต่อทางทำมาหาได้ การใส่ความนั้นก็ไม่มีความเป็นฐานหมิ่นประมาทในทางอาญาแต่หมิ่นประมาทในทางแพ่งนั้นกฎหมายกำหนดความเสียหายไว้กว้างกว่า นอกจากจะเป็นการเสียหายต่อชื่อเสียงแล้วยังรวมถึงความเสียหายต่อทางทำมาหากินได้ เกียรติคุณ หรือทางเจริญด้วย (สุมาลี วงษ์วิจิตร, 2548, หน้า 105)

ความรับผิดทางละเมิดกับความรับผิดทางอาญา

ดังที่ได้กล่าวไว้ในตอนต้นว่า เดิมกฎหมายละเมิดกับกฎหมายอาญามีได้แยกออกจากกัน และต่อมาได้เกิดแนวความคิดว่า การลงโทษผู้กระทำความผิดต่อสังคมควรเป็นหน้าที่ของรัฐ ส่วนการชดเชยเยียวยาความเสียหายควรให้ผู้เสียหายเรียกร้องจากผู้กระทำละเมิดได้เป็นส่วนตัวจึงทำให้กฎหมายละเมิด และกฎหมายอาญาแยกออกจากกัน โดยมีความมุ่งหมายที่ต่างกันรัฐจะเป็นผู้กำหนดว่าการกระทำอย่างใดจะเป็นความผิดอาญา และกำหนดโทษไว้ หากมิได้มีการกำหนดไว้แล้วจะลงโทษผู้กระทำมิได้ ซึ่งแตกต่างจากกฎหมายละเมิดที่มีได้มีบทกฎหมายกำหนดว่าอะไรเป็นละเมิดหรือไม่อย่างกฎหมายอาญา หากแต่อยู่ที่หลักเกณฑ์ว่าต้องมีความเสียหายอันเป็นผลจากการกระทำล่วงละเมิด หรือทำโดยไม่มีอำนาจจะทำได้เกิดขึ้นจึงจะเรียกให้มีการชดเชยเยียวยากันได้ ข้อนี้ต่างจากในระบบกฎหมายจารีตประเพณี ซึ่งยังคงถือว่า การจะเป็นละเมิดต้องมีกฎหมายกำหนดเป็นเรื่องราว ไปเหมือนความผิดอาญาแต่ในระบบประมวลกฎหมายไม่ถือเช่นนั้น แต่พยายามกำหนดลักษณะของการกระทำที่เป็นละเมิดไว้เป็นหลักทั่วไป กล่าวคือถ้ามีการกระทำที่เข้าเกณฑ์เมื่อใดก็ถือว่าเป็นการละเมิด และเรียกให้รับผิดชอบชดเชยค่าเสียหายได้

ความแตกต่างของกฎหมายอาญา และกฎหมายละเมิดในประเด็นสำคัญก็คือ คดีอาญาเป็นเรื่องที่เป็นความผิดต่อสังคมกระทบกระเทือนต่อรัฐส่วนคดีละเมิดเป็นเรื่องผู้เสียหายคือ เอกชนสามารถเรียกร้องให้มีการชดเชยเยียวยาเพื่อให้ความเสียหายนั้นหมดสิ้นไป และโทษทางอาญานั้นเป็นการปราบปรามให้เจ็ดหลาบเพื่อมิให้มีผู้กระทำเช่นนั้นอีก แต่การชดเชยค่าสินไหมทดแทน

ในทางละเมิดนั้น โดยทั่วไปมิใช่โทษแต่เป็นการเยียวยาเพื่อให้ผู้เสียหายกลับคืนใกล้เคียงกับสภาพเดิมมากที่สุด เท่าที่จะทำได้

อย่างไรก็ตาม การกระทำอันเดียวกันอาจเป็นทั้งความผิดอาญา และละเมิดพร้อมกันก็ได้ ถ้าเข้าลักษณะที่กฎหมายอาญาบัญญัติไว้ และขณะเดียวกันก็เป็นความผิดในทางละเมิดด้วย ซึ่งผู้เสียหายจะฟ้องคดีอาญา และฟ้องเรียกค่าเสียหายเป็นคดีแพ่งไปพร้อมๆ กันก็ได้ แต่ทั้งนี้ต้องดำเนินการตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญามาตรา 46, 47 และภายใต้บทบัญญัติมาตรา 51 (สุขุม ศุภนิศย์, 2528, หน้า 3)

เนื่องจากกฎหมายลักษณะละเมิดคอมมอนลอว์พัฒนามาจากหลักเกณฑ์ความรับผิดชอบอาญาเป็นสำคัญ ซึ่งเริ่มขึ้นจากการกระทำที่เป็นปฏิปักษ์ต่อความรู้สึกนึกคิด และศีลธรรมอันดี โดยใช้มาตรฐานกฎเกณฑ์ศีลธรรมอันดีของประชาชนมาเป็นเครื่องชี้ว่าสิ่งใดเป็นละเมิด ดังนั้นในบางประเทศของกลุ่มกฎหมายสกุลกฎหมายคอมมอนลอว์ เช่น อังกฤษ และสหรัฐอเมริกาจึงได้พัฒนาหลักเรื่องการชดใช้ค่าเสียหายที่จะเป็นการลงโทษ โดยใช้ค่าเสียหายดังกล่าวซึ่งเป็นเรื่องในการละเมิดเป็นเครื่องมือในการลงโทษคล้ายกับโทษทางอาญา กล่าวคือศาลจะกำหนดค่าเสียหายในเชิงลงโทษแก่ผู้กระทำละเมิดเป็นจำนวนมากมายเกินกว่าความเสียหายที่แท้จริง ซึ่งเรื่องดังกล่าวนี้ได้มีการวิพากษ์วิจารณ์กันอย่างมากว่าเป็นการนำลักษณะของโทษทางอาญามาใช้กับคดีละเมิด ซึ่งเป็นคดีแพ่ง และแม้ในปัจจุบันนี้แนวความคิดที่ว่าละเมิดจะต้องเป็นการกระทำที่ผิดต่อศีลธรรมอันดีได้เปลี่ยนแปลงไปแล้ว โดยกฎหมายลักษณะละเมิดของคอมมอนลอว์ได้พัฒนาไปในลักษณะของการละเมิดที่ไม่คำนึงถึงความผิด (No Fault หรือ Strict Liability) ก็ตาม แต่อย่างไรก็ดีหลักเกณฑ์เรื่องค่าเสียหายในเชิงลงโทษดังกล่าวก็ยังคงถูกยอมรับ และใช้กันอยู่ในประเทศที่กล่าวข้างต้น ซึ่งเหตุผลคงมีอยู่หลายประการ แต่

เหตุผลสำคัญประการหนึ่งอาจจะเป็นไปตามที่นักสังคมวิทยากฎหมาย และนักปรัชญากฎหมายบางคน เช่น รอสโก พาวด์ (Roscoe Pound) ซึ่งได้แพร่ความคิดในสหรัฐอเมริกาอย่างมก นั้นมีความเชื่อว่า กฎหมายลักษณะละเมิดนี้ควรใช้เป็นเครื่องมือ และกลไกที่สำคัญของสังคมในการกำหนด และควบคุมพฤติกรรมของบุคคลจริงอยู่ที่เรามีกฎหมายอาญา ซึ่งเป็นกลไกที่สำคัญของสังคมอยู่แล้ว แต่ในสังคมปัจจุบันมาตรการทางกระบวนการยุติธรรมทางอาญาอาจดำเนินไปไม่ได้เต็มที่ เนื่องจากมีสิ่งอื่นอีกมากมาย เช่น แนวความคิดในเรื่องสิทธิเสรีภาพของบุคคลทำให้ไม่อาจลงโทษทางอาญาแก่ผู้กระทำผิดกฎหมายได้อย่างสมบูรณ์ กฎหมายลักษณะละเมิดจะมาอุดช่องโหว่นี้ ซึ่งจะมีผลทำให้กฎหมายเป็นกลไกที่ควบคุมสังคมได้อย่างแท้จริงจึงเห็นได้ว่า ไม่มีกฎหมายลักษณะใด แม้แต่กฎหมายอาญาที่จะควบคุมพฤติกรรมของมนุษย์ได้กว้างขวางไปกว่ากฎหมายลักษณะละเมิด และการที่จะทำให้กฎหมายลักษณะละเมิดมีผลบังคับอย่างแท้จริงนั้นหลักเกณฑ์

เรื่องค่าเสียหายในเชิงลงโทษก็เป็นส่วนสำคัญประการหนึ่งที่จะช่วยในการบังคับใช้กฎหมาย ลักษณะละเมิดให้เป็นไปอย่างจริงจัง

2.1 ที่มาของค่าเสียหายเชิงลงโทษ

ตามที่กล่าวไปแล้วในข้างต้นว่า จุดเริ่มต้นของค่าเสียหายทางละเมิดของประเทศกลุ่มซีวิลลอว์กับคอมมอนลอว์นั้นต่างกัน โดยทางซีวิลลอว์เกิดจากประมวลกฎหมายแพ่งของโรมัน ซึ่งตาม “ทฤษฎีว่าด้วยหนี้” (Theory of Obligations) หนี้ละเมิดเป็นประเภทหนึ่งของหนี้ในทางแพ่ง ที่คู่กรณีจะต้องมีการชดใช้กัน ส่วนคอมมอนลอว์เริ่มจากหมายเรียกคดีละเมิด (Writ of Trespass) การกำหนดค่าเสียหายถือเป็นคดีเฉพาะเรื่องทั้งสองระบบจึงมีความมุ่งหมายแตกต่างกันในหลักการใหญ่ๆ ของการกำหนดค่าเสียหาย กล่าวคือทางซีวิลลอว์มุ่งหมายให้ผู้ละเมิดชดใช้ความเสียหายที่เกิดขึ้นในทำนองเดียวกับหนี้ตามสัญญา โดยยึดความเสียหายที่แท้จริงซึ่งผู้เสียหายได้รับเป็นเกณฑ์แล้วกำหนดค่าเสียหายไปตามนั้น โดยเหตุผลที่ว่าผู้เสียหายไม่พึงได้รับการชดใช้เกินกว่าหนี้ที่ผู้ละเมิดมีต่อตน ส่วนทางคอมมอนลอว์มิได้ยึดมั่นในทฤษฎีว่าด้วยหนี้ ดังนั้นจึงยังมีแนวความคิดทางอาญาเจือปน เพราะนอกจากจะกำหนดให้ผู้ละเมิดชดใช้ค่าเสียหายตามความเสียหายที่ผู้เสียหายได้รับแล้ว บางครั้งศาลคอมมอนลอว์อาจกำหนดค่าเสียหายในส่วนที่เป็นการลงโทษผู้ละเมิดให้แก่ผู้เสียหายอีกโทษหนึ่งด้วย ซึ่งเรียกกันว่า “ค่าเสียหายในเชิงลงโทษ” (Punitive หรือ Exemplary Damages) แต่อย่างไรก็ตาม ค่าเสียหายในเชิงลงโทษที่กำหนดในการฟ้องคดีแพ่งนั้นถูกกำหนดให้เป็นการลงโทษอย่างหนึ่ง ซึ่งไม่ใช่เป็นโทษในทางอาญา เพราะเหตุผลที่ว่า การลงโทษทุกอย่างไม่ใช่จะเป็นการลงโทษทางอาญาทั้งหมด แต่การลงโทษทางอาญาทั้งหมดเป็นการลงโทษนั่นเอง (Not all punishment is criminal punishment but all criminal punishment is punishment. Punitive Damages imposed in a civil suit constitute but not criminal punishment)

ค่าเสียหายในเชิงลงโทษได้เกิดขึ้นเป็นครั้งแรกในสารบบคดีความของประเทศอังกฤษ ในราวศตวรรษที่ 18 เมื่อปี ค.ศ.1760 สืบเนื่องมาจากกรณีที่มีการร้องทุกข์ในเรื่องการแทรกแซงตามอำเภอใจของเจ้าหน้าที่ของรัฐเกี่ยวกับสิทธิส่วนตัวของประชาชน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เกิดขึ้นจากความพยายามของทางรัฐบาลที่จะระงับการตีพิมพ์โฆษณาหนังสือชื่อ นอร์ท บริตัน (North Briton) ของนาย จอห์น วิลเกจ (John Wilkes) และหลังจากนั้นในปี ค.ศ.1763 ก็ได้มีการฟ้องคดีละเมิดอันมีสาเหตุมาจากการละเมิดสิทธิในที่ดิน และทรัพย์สินของผู้อื่น โดยมีลูกขุนเป็นผู้กำหนดบอญครั้งทีเดียวที่ศาลให้เหตุผลในการกำหนดค่าเสียหายเช่นนี้ โดยคำนึงถึงว่าเป็น “ค่าเสียหายที่เป็นการซ้ำเติม” (Aggravated Damages) ซึ่งต้องชดใช้ให้แก่โจทก์สำหรับการดูถูก หรือความทุกข์ทรมานอันเป็นผลมาจากพฤติการณ์ที่ได้ มีการละเมิดสิทธิดังกล่าวนี้ อย่างไรก็ตาม ลอร์ด แคมเดน (Lord

Camden) ได้ให้เหตุผลในคดี ลักลี วี โมนี (Huckle V. Money) ซึ่งเป็นกรณีที่ จำเลยซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐควบคุมตัวโจทก์ไว้โดยไม่มีหมายจับของศาล และโดยปราศจากอำนาจ ศาลเห็นว่าเป็นการก่อกวนต่อประชาชนจึงเห็นพ้องกับคณะลูกขุนที่กำหนดค่าเสียหายให้เป็นจำนวน 300 ปอนด์ ซึ่งนับว่าสูงมากสำหรับค่าของเงินในสมัยนั้น โดย ลอร์ด แคมเดน ได้ให้เหตุผลประการหนึ่งในการกำหนดค่าเสียหายดังกล่าวว่าเป็น “ค่าเสียหายในเชิงลงโทษ” ในคำพิพากษา ซึ่งทำให้เห็นว่า การกำหนดค่าเสียหายนั้นไม่ได้ขึ้นอยู่กับเพียงค่าสินไหมทดแทนต่อโจทก์สำหรับความอับอาย และศักดิ์ศรีที่ถูกสบประมาทเท่านั้น การยอมรับการพัฒนาค่าเสียหายนี้ขึ้นมาเริ่มเห็นชัดเจนเป็นครั้งแรกในคำพิพากษาของ ลอร์ด ชิฟ จัสติซ พรท วิลเกจ (Lord Chief Justice Pratt Wilkes) ซึ่งกล่าวว่า ค่าเสียหายไม่ได้ถูกกำหนดขึ้นเพื่อให้ผู้เสียหายได้รับความพอใจเท่านั้น แต่ในขณะเดียวกันยังกำหนดให้เป็นการลงโทษสำหรับความผิดนั้นด้วย ทั้งนี้เพื่อเป็นการป้องกันการกระทำอย่างเดียวกันนี้ในอนาคต และเพื่อแสดงว่าบุคคลที่ต้องรับผิดชอบสำหรับค่าเสียหายเช่นนี้ได้รับการพิสูจน์โดยลูกขุนแล้วว่าเป็นบุคคลที่น่ารังเกียจ

ดังนั้นตั้งแต่ปี 1760 เป็นต้นมา จึงเกิดเป็นกฎหมายที่ว่าค่าเสียหายที่เกินไปจากค่าสินไหมทดแทนนั้น อาจจะถูกกำหนดขึ้นได้ในคดีละเมิด และในปลายทศวรรษนั้นเองการกำหนดค่าเสียหายเช่นนี้ก็ปรากฏในกรณีอื่นๆ อีก และหลังจากนั้นค่าเสียหายในเชิงลงโทษก็ได้กลายเป็นลักษณะเด่นซึ่งเป็นที่คุ้นเคยของกฎหมายละเมิด การกำหนดค่าเสียหายในเชิงลงโทษในช่วงนี้ไม่เพียงแต่จะกำหนดในคดีข่มขู่ประทุษร้าย (Assault) ทำให้เสื่อมเสียเสรีภาพ (False Imprisonment) หมิ่นประมาท (Defamation) ล่อลวงหญิงสาวไปร่วมประเวณี (Seduction) และการฟ้องคดีโดยมีเจตนาร้าย (Malicious Prosecution) เท่านั้น แต่ยังกำหนดในคดีบุกรุกที่ดิน (Trespass to Land) และแม้แต่ในคดีรบกวนการครอบครองสังหาริมทรัพย์ (Trespass to Goods) ด้วย

อย่างไรก็ดีค่าเสียหายในเชิงลงโทษนี้ต่อมาก็ได้มีการจำกัดขอบเขตในประเทศอังกฤษ แต่ในประเทศสหรัฐอเมริกา และประเทศคอมมอนลอร์อื่นๆ ไม่ได้ยอมรับการจำกัดขอบเขตไปด้วย ซึ่งจะได้กล่าวโดยละเอียดในภายหลัง

แม้ว่าจะมีข้อโต้แย้งอย่างมากเกี่ยวกับแนวความคิดในเรื่องค่าเสียหายในเชิงลงโทษเป็นเวลานานนับศตวรรษแล้วก็ตามแต่แนวความคิดดังกล่าวนี้ ได้ฝังรากลงอย่างมั่นคงแล้วในระบบกฎหมายคอมมอนลอร์ และจากการค้นคว้า พบว่าแนวความคิดเกี่ยวกับค่าเสียหายในเชิงลงโทษไม่ได้เป็นมรดกที่รับมาจากกฎหมายโรมัน (Ferdinand , 1977, p. 22) และปรากฏว่าไม่เป็นที่ยึดมั่นในกฎหมายโรมัน กฎหมายซีวิลลอร์ และกฎหมายของสกอตแลนด์ (Brandwen, 1962, p. 462)

2.2 ความหมายของค่าเสียหายในเชิงลงโทษ

ค่าเสียหายในเชิงลงโทษ (Punitive Damages) อาจเรียกอีกอย่างหนึ่งได้ว่า ค่าเสียหายเพื่อเป็นเยี่ยงอย่าง (Exemplary Damages) โดยทั่วไปคำว่าค่าเสียหายในเชิงลงโทษหมายความว่า (American Jurisprudence, 1965, p. 332) ค่าเสียหายซึ่งกำหนดให้เป็นส่วนที่เพิ่มเติมขึ้นจากค่าสินไหมทดแทนความเสียหายตามธรรมดา อันมีสาเหตุมาจากลักษณะการกระทำของจำเลยที่ประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง (Wanton) ประมาทเลินเล่อโดยจงใจ (Reckless) เจตนาชั่วร้าย (Malicious) หรือมีลักษณะกดขี่ข่มเหง (Oppressive) ตามการร้องทุกข์ของโจทก์เป็นค่าเสียหายที่กำหนดให้ผู้ละเมิดต้องให้แก่ผู้เสียหาย เพื่อตอบแทนความรุนแรงแห่งพฤติการณ์ของการกระทำละเมิด โดยมีวัตถุประสงค์ที่จะลงโทษผู้ละเมิด ซึ่งมีพฤติการณ์จงใจไม่นำพาต่อกฎหมาย และสิทธิของบุคคลอื่นการกำหนดค่าเสียหายแบบนี้เป็นหลักการของคอมมอนลอว์โดยเฉพาะ และได้รับการยอมรับว่าเป็นค่าเสียหายที่ต้องการลงโทษจำเลย และขณะเดียวกันก็เป็นการป้องกันไม่ให้ผู้อื่นกระทำตามค่าเสียหายชนิดนี้มีชื่อเรียกหลายอย่าง เช่น “Punitive”, “Exemplary” และ “Vindictive” Damages หรือ Smart Money ซึ่งหมายถึงค่าเสียหายในเชิงลงโทษเช่นเดียวกัน

2.3 ลักษณะของค่าเสียหายในเชิงลงโทษ

โดยทั่วไปแล้วค่าเสียหายในเชิงลงโทษเป็นค่าเสียหายที่เพิ่มเติมขึ้นนอกเหนือค่าสินไหมทดแทนความเสียหายตามธรรมดา และมีวัตถุประสงค์ในการลงโทษจำเลย โดยไม่ได้เป็นการวัดความสูญเสีย และเสียหายของโจทก์ (Cormick, 1980, p. 275) ซึ่งทั่วไปแล้วค่าเสียหายชนิดนี้ศาลมักจะกำหนดให้ในคดีละเมิดมากกว่าคดีอย่างอื่นค่าเสียหายในเชิงลงโทษมีลักษณะกว้างได้รับการยอมรับในประเทศที่ใช้กฎหมายคอมมอนลอว์ โดยเฉพาะประเทศอังกฤษและสหรัฐอเมริกาลักษณะสำคัญของค่าเสียหายในเชิงลงโทษนี้ได้แก่

1) เป็นค่าเสียหายที่กำหนดลงโทษตอบแทนผู้ถูกละเมิด เพื่อปรามมิให้กระทำมิชอบเช่นนั้นอีก และขณะเดียวกันยังเป็นเยี่ยงอย่างแก่ผู้อื่นมิให้กระทำตามด้วย

2) ฝ่ายโจทก์ไม่จำเป็นต้องพิสูจน์จำนวนค่าเสียหายส่วนนี้ เพราะศาลจะพิจารณากำหนดเองตามความเหมาะสม โดยคำนึงถึงลักษณะความร้ายแรงแห่งละเมิดสภาพ และปริมาณความเสียหายที่โจทก์ได้รับตลอดจนฐานะทางเศรษฐกิจของจำเลย

3) เป็นค่าเสียหายที่เพิ่มเติมขึ้นนอกเหนือจากค่าเสียหายที่ชดใช้ทดแทนความเสียหายจริงๆ (ถ้ามี) แต่ในบางคดีอาจไม่ปรากฏความเสียหายจริงที่จะทดแทน ศาลก็จะกำหนดแต่ค่าเสียหายในเชิงลงโทษนี้ให้อย่างเดียว

4) ศาลจะกำหนดให้เฉพาะกรณีละเมิดที่มีพฤติการณ์รุนแรงมีลักษณะการกระทำ เช่นเดียวกับในคดีอาญา เช่น การใช้กำลังทำร้าย ข่มขู่หลอกลวง นี้อาจ ซึ่งผู้ทาละเมิดมุ่งหมายให้เกิดความกระทบกระเทือนต่อจิตใจของผู้เสียหาย หรือมุ่งหมายให้ผู้เสียหายอับอาย หรือถูกเหยียดหยาม

แนวความคิดพื้นฐานเกี่ยวกับค่าเสียหายในเชิงลงโทษ

ค่าเสียหายในเชิงลงโทษเป็นการลงโทษอย่างหนึ่งในทางแพ่งไม่ใช่ เพื่อเป็นค่าสินไหมทดแทนความเสียหายที่ได้รับ แต่อย่างไรก็ตามในบางกรณีอาจจะมีลักษณะเป็นทั้งการลงโทษและทดแทน เช่นในสหรัฐอเมริกา มี 2-3 มลรัฐ ที่ถือว่า การกำหนดค่าเสียหายในเชิงลงโทษไม่ใช่เพื่อจะลงโทษจำเลยแต่อย่างใด แต่เป็นการทดแทนแก่โจทก์สำหรับการทุกข์ทรมานจากการกระทำละเมิดด้วย ค่าเสียหายเช่นนี้กำหนดขึ้นเพื่อเป็นช่องทางในคดีที่มีพฤติกรรมการไร้ศีลธรรม หรือมีลักษณะรุนแรง ทฤษฎีเกี่ยวกับการกำหนดค่าเสียหายในเชิงลงโทษก็คือ ค่าเสียหายในเชิงลงโทษเป็นการลงโทษทางแพ่งอย่างหนึ่ง และกำหนดขึ้นเพื่อเป็นการป้องกันการกระทำที่คล้ายคลึงกัน อันจะเกิดขึ้นในอนาคต ภายใต้แนวความคิดนี้เอง ค่าเสียหายดังกล่าวจึงต้องอยู่บนพื้นฐานของนโยบายสาธารณะ (Public Policy) และประโยชน์ของสังคม และสาธารณะ (The Interest of Society and for the Public Benefit) ไม่ใช่เพียงเพื่อเป็นค่าสินไหมทดแทนความเสียหายที่ผู้เสียหายได้รับเท่านั้น กล่าวคือ เป็นแนวความคิดในทางอาญามากกว่าจะเป็นการกำหนดค่าสินไหมทดแทนในทางแพ่ง ดังนั้น ค่าเสียหายในเชิงลงโทษอาจจะถูกกำหนดให้เป็นค่าสินไหมทดแทนสำหรับความเสียหาย ซึ่งไม่สามารถคำนวณเป็นตัวเลขได้ เช่น ความทุกข์ทรมานทางจิตใจ (Mental Distress) และความเดือดร้อนรำคาญ (Vexation) หรือความเสียหายต่อความรู้สึก อย่างไรก็ตาม ค่าเสียหายในเชิงลงโทษนี้ไม่ได้ถูกกำหนดขึ้นในแนวความคิดของการลงโทษทางอาญา หรือใช้แทนการลงโทษทางอาญา แต่ดูเหมือนว่าจะเป็นค่าเสียหายที่ขยายส่วนเพิ่มขึ้นสำหรับการกระทำผิดทางแพ่ง

มีผู้พิพากษา และนักวิจารณ์หลายท่านได้วิจารณ์ทฤษฎีซึ่งกำหนดว่าเป็นการลงโทษนี้ว่าค่อนข้างจะเกินขอบเขต และไม่สอดคล้องกับแนวทางของกฎหมายเกี่ยวกับค่าเสียหาย ซึ่งจุดใหญ่ก็คือ ค่าสินไหมทดแทนนักวิจารณ์บางพวกที่น่าเชื่อถือกล่าวว่า จำเลยตกอยู่ในสภาพที่จะถูกฟ้องและถูกลงโทษในแบบของค่าเสียหายในเชิงลงโทษในคดีแพ่ง สำหรับการกระทำอันเดียวกัน (โดยปกติเป็นการกระทำซึ่งสามารถลงโทษทางอาญาได้) ซึ่งแสดงว่าจำเลยตกอยู่ในสภาพ “อันตรายเป็นสองต่อ” (Double Jeopardy) ซึ่งเป็นการฝ่าฝืนเจตนารมณ์ตามรัฐธรรมนูญที่ห้ามลงโทษบุคคลหนึ่งถึงสองครั้งในการกระทำผิดอันเดียวกัน และยังถูกโต้แย้งว่าในการกำหนดค่าเสียหายที่เป็นการลงโทษนี้จำเลยไม่ได้รับหลักประกันเช่น กระบวนการยุติธรรมทางอาญาที่ในการพิจารณาคดีอาญา

หลักเกณฑ์ซึ่งต้องการ การกระทำผิดเช่นนี้ถูกกำหนดขึ้นมาโดยปราศจากข้อสงสัยที่มีเหตุผล และ ถูกกล่าวหาจะได้รับการยกเว้นจากการถูกบังคับให้ต้องเป็นพยาน นอกจากนี้ยังมีการโต้แย้งว่าในขณะที่ค่าปรับ (Fine) ในคดีอาญาถูกจำกัดโดยกฎหมายที่เป็นลายลักษณ์

รัฐธรรมนูญของสหรัฐอเมริกา บทแก้ไขเพิ่มเติมที่ 5 (Fifth Amendment) “บุคคลจะไม่ตกอยู่ในภยันตรายแก่ชีวิต หรือพิการถึง 2 ครั้ง ในการกระทำผิดอันเดียวกัน” และบทบัญญัติทำนองเดียวกันในรัฐธรรมนูญของแต่ละมลรัฐอักษร แต่ค่าเสียหายในเชิงลงโทษถูกจำกัดเพียงการกำหนดโดยไม่มีหลักเกณฑ์ที่แน่นอนของคณะลูกขุนภายใต้การทบทวนโดยศาลเท่านั้น และแนวทางในการกำหนดนี้เองที่จะนำไปสู่จำนวนที่มากเกินไป และไม่ยุติธรรมยิ่งไปกว่าสิ้นยังถูกชี้ให้เห็นว่าไม่เป็นการสมควรนัก สำหรับคำพิพากษาของศาลที่กำหนดให้จำเลยจ่ายเงินซึ่งเป็นการลงโทษให้กับโจทก์ ผู้ซึ่งได้รับค่าเสียหายอันแท้จริง (Actual Damages) ไปทั้งหมดแล้ว ภายใต้ทฤษฎีของความไม่พอเพียงในการกำหนดค่าเสียหายอันแท้จริง (The Theory of the Inadequacy of the Measure of Actual Damages) ซึ่งอาจจะไม่เพียงแต่รวมถึงค่าสินไหมทดแทนสำหรับความเสียหายทางกาย และการสูญเสียเงินทองเท่านั้น แต่ยังรวมถึงความเจ็บปวด (Pain) ความทุกข์ทรมานทางจิตใจ (Mental Suffering) ความอับอาย (Humiliation) การสบประมาท (Indignity) และการเสื่อมเสียชื่อเสียง (Loss of Reputation) อีกด้วย

ไม่ว่าอย่างไรก็ตาม ก็ยังมีผู้สนับสนุนหลักเกณฑ์ในเรื่องนี้ โดยเห็นว่าค่าเสียหายในเชิงลงโทษเป็นส่วนหนึ่งของระบบที่มีอยู่จริง และมีประโยชน์อยู่หลายประการ บางทีประโยชน์ที่สำคัญก็คือ การมีแนวโน้มที่จะนำไปสู่การลงโทษแบบหนึ่งในคดีที่มีลักษณะการกระทำที่กดขี่ ข่มเหง เช่นว่า การหมิ่นประมาทด้วยวาจา (Slander) การพยายามทำร้ายร่างกาย (Assault) ซึ่งสามารถลงโทษได้ในทางอาญา แต่ในทางปฏิบัติจริงๆ แล้วอัยการซึ่งควบคุมอาชญากรรมที่ร้ายแรงกว่านี้ มักจะไม่สนใจความต้องการที่จะให้มีการลงโทษในทางแพ่งนี้จะเห็นได้จากพระราชบัญญัติ ซึ่งให้สิทธิในการฟ้องร้องลงโทษผู้กระทำผิดโดยผู้เสียหาย หรือสิทธิในการกำหนดค่าเสียหายเพิ่มเป็นสองเท่า หรือสามเท่า ซึ่งจำนวนที่เกินไปจากค่าเสียหายอันแท้จริงนั้นเป็นการลงโทษอย่างเห็นได้ชัด ข้อโต้แย้งที่สำคัญประการอื่นของค่าเสียหายในเชิงลงโทษในระบบวิธีพิจารณาของสหรัฐอเมริกาในปัจจุบันก็คือ การกำหนดสิทธิแก้ไขค่าเสียหายเช่นนี้แม้ว่าจะยังไม่ละเอียด และอยู่ในคดีที่มีระดับจำกัดเท่านั้น แต่ข้อบกพร่องที่เด่นชัดประการหนึ่งในระบบของสหรัฐอเมริกาก็คือการปฏิเสธค่าสินไหมทดแทนสำหรับค่าใช้จ่ายในการฟ้องคดี เช่น ค่าทนายความต่อโจทก์ ซึ่งถูกบังคับโดยจำเลยให้ต้องฟ้องคดีเรียกร้องความยุติธรรมตามสิทธิของเขา

นอกจากนี้ ในการกล่าวแก่ข้อวิจารณ์ดังกล่าวข้างต้นนั้น อาจยืนยันได้ว่าในขณะที่มีความคุ้มกัน (Immunity) ตามรัฐธรรมนูญจากการได้รับอันตรายเป็นสองต่อ แต่ภาษาของรัฐธรรมนูญ

ดูเหมือนจะบอกจุดประสงค์ โดยแจ้งชัดว่าเป็นกรณีการดำเนินคดีอาญา ไม่ใช่คดีแพ่งยิ่งไปกว่านั้น ข้อห้ามต่ออัยการเป็นสองต่อได้ถูกนำไปจากกฎหมายอังกฤษ ซึ่งมีอยู่โดยแจ้งชัดก่อนการนำเอา รัฐธรรมนูญของรัฐบาลกลางมาปรับปรุงให้ยอมรับค่าเสียหายในเชิงลงโทษด้วย

อันตรายจากคำวินิจฉัยของคณะลูกขุนในการกำหนดจำนวนที่มากเกินไปตามที่กล่าวข้างต้นเป็นความจริงที่แน่นอนประการหนึ่ง และมาตรฐานหรือเกณฑ์ที่ศาลนำมาใช้ในการระงับหรือลดจำนวนค่าเสียหายในเชิงลงโทษนั้นเป็นเรื่องที่นึกคิดเอาเอง และไม่แน่ชัด อีกประการหนึ่ง ในสุดท้ายนี้ความขัดแย้งกันเท่าที่ปรากฏในการประเมินค่าเสียหายในเชิงลงโทษว่าเป็นการลงโทษ และจำนวนค่าเสียหายในเชิงลงโทษเป็นผลประโยชน์ที่ตกได้กับโจทก์ไม่ใช่ตกได้กับรัฐนั้น อาจจะถูกให้เหตุผลว่าเป็นการเหมาะสม หรือถูกต้องแล้ว กล่าวคือ ประโยชน์ของสิ่งเร้าใจชนิดนี้สำหรับการฟ้องคดีผู้กระทำผิดโดยเอกชนพนักงานอัยการมักจะเพิกเฉย และจากข้อเท็จจริงที่ว่าค่าเสียหายในเชิงลงโทษอาจจะเป็นไปได้ที่จะทำให้ใกล้เคียงกับค่าใช้จ่ายในการฟ้องคดี สำหรับกรณีที่โจทก์ไม่ได้รับการชดเชยแทนในกรณีอื่น

2.4 วัตถุประสงค์ของค่าเสียหายในเชิงลงโทษ

การที่ศาลกำหนดค่าเสียหายในเชิงลงโทษก็ เพื่อที่จะให้บรรล่วัตถุประสงค์ดังต่อไปนี้คือ

1) ถ้อยคำที่ว่า “ค่าเสียหายที่เป็นการแก้แค้น” (Vindictive Damages) เป็นการชี้ให้เห็นว่า ศาลมักจะเชื่อว่า การกำหนดค่าเสียหายเหล่านี้เป็นการสนับสนุนให้เหยื่อ (ผู้เสียหาย) ที่รู้สึกต้องการแก้แค้นผู้กระทำผิดได้รับความพอใจโดยถูกต้อง ทั้งนี้ก็เพราะว่าการกำหนดค่าเสียหายเช่นนี้เป็นการป้องกันที่ผู้เสียหายจะช่วยเหลือตัวเอง ซึ่งอาจจะทำให้สังคมเกิดความไม่สงบสุขในขณะที่ค่าเสียหายในเชิงลงโทษอยู่ในระยะแรกของการพัฒนาตัวเองนั้น เหตุผลหลายประการของการกำหนดได้ถูกให้เหตุผลโดยศาลว่า เป็นการเหมาะสมเพราะอยู่บนพื้นฐานที่ว่า เพื่อเป็นการป้องกันการต่อสู้ระหว่างคน 2 ฝ่าย

2) วัตถุประสงค์ที่ศาลมักจะยอมรับว่าเป็นความจริงอยู่เสมอ ก็คือเป็นการลงโทษผู้กระทำผิด เพื่อชดเชยสำหรับการกระทำผิดของเขา

3) คำว่า “เป็นการลงโทษ” (Punitive) นี้ในบางครั้งถูกนำมาใช้ เพื่อชี้ให้เห็นว่า จำเลยควร จะได้รับการป้องกันจากการรับโทษซ้ำ เนื่องจากการกระทำผิดของเขา ถ้าการกำหนดค่าสินไหมทดแทนขึ้นอยู่กับความสูญเสียที่เป็นตัวเงิน (Pecuniary Loss) ต่อโจทก์เท่านั้นก็จะต้องปล่อยผู้กระทำผิดที่อยู่ในฐานะทางการเงินอย่างเดียวกันไป เสมือนว่าเขาไม่ได้กระทำละเมิด ศาลก็อาจจะต้องการกำหนดการป้องกันให้มากขึ้น

4) คำว่า “ค่าเสียหายเพื่อเป็นเยี่ยงอย่าง” (Exemplary Damages) มักจะใช้เป็นหลักฐาน แสดงความต้องการของศาลที่จะทำให้กรณีของจำเลยเป็นตัวอย่าง เพื่อตักเตือนบุคคลอื่นจากการ กระทำผิดอย่างเดียวกัน และเพื่อเป็นเครื่องหมายการลงโทษของศาล สำหรับการประพฤติมิชอบ ของจำเลย ตัวอย่างเช่น การกำหนดค่าเสียหายเพื่อเป็นเยี่ยงอย่างจำนวน 1,000 ปอนด์ ต่อจำเลยซึ่ง เป็นช่างภาพเนื่องจากได้ละเมิดลิขสิทธิ์ (Breach of Copyright) โดยการนำภาพโจทก์ และภริยาที่ได้ ถ่ายเอาไว้ในงานวันแต่งงานไปขายให้หนังสือพิมพ์ทำข่าว ในขณะที่มีข่าวครึกโครมเรื่องพ่อตาของ โจทก์ถูกละเมิดกรรม ศาลอุทธรณ์ได้ให้เหตุผลว่า เพื่อป้องกันบุคคลอื่นจาก “การยอมตามความ ปรารถนาอย่างแรงกล้าสำหรับความรู้สึกที่จะพิมพ์ข่าว” (Yielding to the Craving for Sensation If the Press)

5) ในคดีส่วนน้อยวัตถุประสงค์ซึ่งแม้ว่าจะกล่าวไม่บ่อยนักอาจจะอยู่ในผลของคำสินไหม ทดแทน เราจะพบว่า การกำหนดบางครั้งอยู่ในผลที่ขึ้นกับทฤษฎีของการทำให้ร่ำรวยขึ้นโดยไม่ ยุติธรรม (Theory of Unjust Enrichment) แต่ถ้านำมาใช้กับหลักเกณฑ์ของค่าเสียหายตามธรรมดา แล้วจะเป็นการละทิ้งจำเลยกับผลประโยชน์จำนวนหนึ่งจากการกระทำผิดของเขาไป ศาลก็จะ กำหนดค่าเสียหายในเชิงลงโทษ เพื่อว่าจำเลยจะได้คืนทรัพย์ที่ได้มาโดยไม่สุจริตให้

3. หลักเกณฑ์ และขอบเขตค่าเสียหายในเชิงลงโทษในประเทศที่ใช้กฎหมายจารีต ประเพณี

ค่าเสียหายในเชิงลงโทษเป็นหลักเกณฑ์ของประเทศที่ใช้กฎหมายจารีตประเพณีคอมมอนลอว์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในประเทศอังกฤษ และ ประเทศสหรัฐอเมริกา แต่ไม่เป็นที่รู้จักใน ประเทศที่ใช้ระบบประมวลชีวิต ลอร์ ดังนั้นจะกล่าวถึงเฉพาะหลักเกณฑ์ และขอบเขตค่าเสียหายใน เชิงลงโทษในประเทศอังกฤษ ประเทศสหรัฐอเมริกา และประเทศคอมมอนลอว์อื่นๆ บางประเทศ เท่านั้น ดังจะได้พิจารณาโดยละเอียดต่อไป

3.1 วัตถุประสงค์ของกฎหมายละเมิด

กฎหมายละเมิดมีขึ้นด้วยวัตถุประสงค์ หรือหน้าที่ (Function) ดังนี้

3.1.1 กฎหมายละเมิดกำหนดขึ้นสำหรับการกระทำ หรือละเว้นกระทำอันเป็น พฤติการณ์ที่ต่อต้านสังคม

3.1.2 ความรับผิดชอบในกฎหมายละเมิดเป็นความรับผิดชอบในทางแพ่ง ซึ่งเป็นความสัมพันธ์ระหว่างเอกชนกับเอกชน ซึ่งอาจเป็นบุคคลคนเดียว หรือหลายคนก็ได้

3.1.3 การกระทำละเมิดเป็นการฝ่าฝืนต่อหน้าที่ที่กฎหมายลักษณะละเมิดกำหนดให้ใช้ความระมัดระวังต่อบุคคลโดยทั่วไป

3.1.4 กฎหมายละเมิดมุ่งแก้ไขเยียวยาความเสียหายของเอกชนไม่ใช่เพื่อประโยชน์ของสาธารณะ

3.1.5 การชดเชยเยียวยาทางละเมิด เป็นการกำหนดให้ผู้เสียหายฟ้องเรียกค่าสินไหมทดแทนความเสียหายจากผู้กระทำละเมิด

โดยสรุป วัตถุประสงค์ของกฎหมายละเมิดก็เพื่อแก้ไขความสูญเสีย และชดเชยค่าสินไหมทดแทนสำหรับความเสียหายให้แก่บุคคลที่ได้รับ ความเสียหาย เนื่องจากการกระทำของบุคคลอื่นนั่นเอง

3.2 หลักเกณฑ์ทั่วไปของค่าเสียหายในเชิงลงโทษ

3.2.1 พฤติการณ์ที่ให้อำนาจในการกำหนดค่าเสียหายในเชิงลงโทษ (Circumstances Authorizing Recovery)

ในขณะที่การกระทำผิดกฎหมายต่างๆ การกระทำที่สิทธิแก่ผู้เสียหายที่จะฟ้องเรียกค่าเสียหายได้อย่างพอเพียงที่จะชดเชยสำหรับความเสียหายที่ได้รับ แต่การกระทำผิดกฎหมายนั้น ไม่ได้ให้สิทธิแก่ผู้เสียหายที่จะได้รับค่าเสียหายในเชิงลงโทษได้ทุกกรณีไป การกระทำที่สามารถฟ้องร้องได้ส่วนมากไม่ได้กำหนดพื้นฐานไว้ว่า กรณีใดบ้างที่จะได้รับค่าเสียหายในเชิงลงโทษ กรณีที่สามารถได้รับค่าเสียหายเช่นนี้อาจจะปรากฏในคดีซึ่งการกระทำผิดนั้นมีลักษณะหรือมีบางส่วนของพฤติการณ์ที่ซ้ำเติมให้รุนแรงขึ้น เช่นว่า การจงใจ ความประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง เจตนาร้าย ความประมาทเลินเล่อโดยจงใจ การกดขี่ข่มเหง การกระทำที่ไร้ศีลธรรม การสบประมาท การดูหมิ่น การดูถูก การน้อ โกง หรือการน้อ โกงอย่างร้ายแรง ถ้าไม่มีองค์ประกอบสำคัญเหล่านี้ อย่างหนึ่งอย่างใด หรือมากกว่านั้นแล้วค่าเสียหายที่จะได้รับก็ต้องถูกจำกัดแต่เพียงค่าสินไหมทดแทนสำหรับความเสียหายเท่านั้น ลักษณะอย่างหนึ่ง หรือหลายอย่างเหล่านี้ก็เป็นการเพียงพอที่จะทำให้ได้รับค่าเสียหายในเชิงลงโทษ ตัวอย่างเช่น ถ้าการกระทำนั้นได้รับการลงโดยมีมูลเหตุ จูงใจที่น้อ โกง เจตนาร้าย หรือกดขี่ข่มเหง ในบางส่วนของ การกระทำผิดแล้วก็เป็นพื้นฐานสำหรับค่าเสียหายในเชิงลงโทษได้แล้ว แม้ว่า การกระทำนั้นจะกระทำลงโดยปราศจากความหยาบคาย หรือการดูถูกก็ตาม ค่าเสียหายในเชิงลงโทษอาจจะได้รับการกำหนดด้วยแม้ว่าจะไม่มีเจตนาร้าย การน้อ โกง หรือเจตนาที่จะกดขี่ข่มเหงเป็นส่วนหนึ่งของผู้กระทำผิดก็ตาม ถ้าปรากฏว่าการกระทำนั้น

ได้กระทำลงในลักษณะหยาบคาย คุก หรือประมาทเลินเล่อโดยจงใจ โดยไม่คำนึงถึงหน้าที่ทางสังคม (Social Obligations) หรือความประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรงเช่นนี้ เป็นการกระทำมิชอบที่เห็นได้ชัด

อย่างไรก็ตาม โดยทั่วไปแล้วถือว่า ถ้าเพียงแต่ “เจตนาร้ายโดยทางอ้อม” (Implied Malice) เพียงพอ หรือเพียงแต่ประมาทเลินเล่อ (Negligence) เท่านั้น ยังไม่เป็นทางการ

เนื่องจากค่าเสียหายในเชิงลงโทษนี้ ถูกประเมินสำหรับการลงโทษไม่ใช่สำหรับการชดเชยความเสียหาย ดังนั้นองค์ประกอบสำคัญที่เด่นชัดของการกระทำผิดโดยรู้สำนึก (Conscious wrongdoing) จึงถูกต้องการอยู่เสมอ และค่าที่ใช้อธิบยองค์ประกอบสำคัญอันนี้อยู่บ่อยมากก็คือ “เจตนาร้าย” (Malice)

จากพฤติการณ์ตามที่กล่าวข้างต้นนั้น จะแยกพิจารณารายละเอียดในส่วนที่สำคัญได้ดังนี้

3.2.2 ลักษณะของเจตนาร้ายที่ให้อำนาจแก่สิทธิที่จะได้รับค่าเสียหายในเชิงลงโทษ (Nature of Malice Authorizing Recovery)

เจตนาร้ายที่ใช้ในการอ้างถึงค่าเสียหายในเชิงลงโทษนั้นไม่ได้เป็นการกระทำผิดกฎหมาย หรือการกระทำให้เกิดความเสียหายตามธรรมดาแต่หมายถึงการกระทำที่สื่อให้เห็นเจตนารมณ์ของการทำให้เกิดความเสียหาย หรือเจตนารมณ์ของการไม่คำนึงถึงโทษทางอาญาในขณะที่กล่าวกันว่า ขอบเขตของเจตนาร้ายหมายถึงความประสงค์ที่จะทำให้ผู้อื่นเดือดร้อน (Vex) รำคาญ (Nancy) หรือได้รับความเสียหายนั้น ซึ่งก็ไม่จำเป็นว่าจะต้องหมายถึงแต่เพียงความรู้สึกเป็นศัตรู (Ill will) หรือความเกลียดชัง (Hatred) เจตนาร้ายไม่จำเป็นต้องกระทำโดยตรงต่อโจทก์ และไม่จำเป็นต้องกระทำโดยมีวัตถุประสงค์ที่จะกระทำผิดต่อเขาแต่อาจตั้งใจกระทำต่อผู้อื่นก็ได้ ตามหลักแล้วเจตนาร้ายอาจจะแสดงออกโดยชัดแจ้ง หรือโดยปริยายก็ได้ นั่นก็คืออาจจะสื่อให้เห็นได้จากพฤติการณ์นั่นเอง ในบางศาลค่าเสียหายในเชิงลงโทษไม่สามารถเรียกร้องได้สำหรับเจตนาร้ายโดยทั่วไป แต่เรียกร้องได้สำหรับเจตนาร้ายโดยเฉพาะที่มีอยู่เท่านั้น เมื่อมีการทำละเมิด และเจตนาร้ายนั้นมีอิทธิพลบางประการที่เป็นสาเหตุให้กระทำละเมิดลงไป

ในบางเขตอำนาจศาล ค่าเสียหายในเชิงลงโทษสามารถถูกประเมินได้เพียงแสดงเจตนาร้ายในข้อเท็จจริง ซึ่งแตกต่างจากเจตนาร้ายในกฎหมายแต่ในกรณีอื่นๆ เจตนาร้ายในกฎหมายซึ่งแตกต่างจากเจตนาร้ายอันแท้จริงจะมีเหตุผลพอสำหรับการยอมรับเจตนาร้ายอาจจะเป็นจริง หรือสมมติขึ้นก็ได้ โดยบทบัญญัติของพระราชบัญญัติที่เห็นได้ชัดแจ้งในบางมลรัฐ

กรณีที่เจตนาร้ายในกฎหมายเป็นการเพียงพอที่พิสูจน์แต่เพียงว่า จำเลยกระทำโดยตั้งใจ เจตนา หรือมีวัตถุประสงค์ที่จะให้โจทก์ได้รับความเสียหายเจตนาร้ายในกฎหมายจะเห็นได้

จากการกระทำที่ไม่สามารถแสดงได้ว่าดี หรือเหมาะสมซึ่งมีสาเหตุจากคำฟ้องของผู้เสียหาย หรือจากการกระทำผิดโดยเจตนาที่กระทำลงโดยปราศจากสาเหตุที่เหมาะสม หรือข้อแก้ตัว

ถือได้ว่า ต้องมีเจตนาชั่วร้ายอันแท้จริง หรือไม่ก็การประสงค์ต่อผลร้ายโดยตรงต่อ โจรทัณฑ์ หรือการไม่คำนึงถึงโทษทางอาญาต่อสิทธิของเขาแต่เจตนาชั่วร้ายอันแท้จริงไม่ต้องแสดงใน กรณีที่การกระทำนั้นได้กระทำลงโดยประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง หรือโดยจงใจ หรือมิฉะนั้นก็มี ลักษณะรุนแรง ซึ่งเห็นได้ชัดถึงการจงใจไม่คำนึงถึงสิทธิของผู้อื่น และค่าเสียหายในเชิงลงโทษ อาจจะได้รับในกรณีที่มีความประมาทเลินเล่อโดยจงใจ หรือประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรงพอที่จะ ชี้ให้เห็นได้ว่าเป็นประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง หรือเจตนาชั่วร้ายไม่จำเป็นที่จำเลยจะต้องคำนึงถึง ว่า เขากำลังละเมิดสิทธิของผู้อื่นอยู่ หรือไม่หากว่าการกระทำนั้นได้กระทำลงในลักษณะที่ว่าบุคคล ที่มีเหตุผล และมีความคิดตามธรรมดาจะกล่าวว่าเป็นการประมาทเลินเล่อโดยจงใจไม่คำนึงถึงสิทธิ ของผู้อื่น

3.2.3 การที่กระทำผิดโดยไม่เจตนา ประมาทเลินเล่อ หรือประมาทเลินเล่อโดยจงใจ (Unintentional Wrongs; Negligence or Recklessness)

ในกรณีที่ไม่มีบทบัญญัติเป็นลายลักษณ์อักษรให้อำนาจไว้ ค่าเสียหายในเชิงลงโทษ สามารถจะได้รับแต่เพียงในคดีที่เกี่ยวข้องกับองค์ประกอบที่เป็นการฉ้อโกง ข่มขู่เจตนาชั่วร้าย การดูถูก การประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง หรือประมาทเลินเล่อโดยจงใจโดยไม่คำนึงถึงสิทธิของผู้อื่น ฉะนั้นจึงเป็นหลักทั่วไปที่ว่าค่าเสียหาย

เช่นนี้จะไม่สามารถได้รับสำหรับเพียงการประมาทเลินเล่อ หรือการละเว้นที่จะ กระทำตามหน้าที่เท่านั้น นอกเสียจากว่าพระราชบัญญัติจะให้อำนาจไว้อย่างไรก็ตามถ้าความเสียหายที่จะฟ้องร้องไปเป็นผลมาจากความประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง หรือความประมาท เลินเล่อโดยจงใจของจำเลยแล้วแนวความคิดส่วนมากจะยอมรับการกำหนดค่าเสียหายในเชิง ลงโทษ มีบางแนวความคิดซึ่งประกาศว่าเพียงแต่ประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรงยังไม่เพียงพอที่จะ ยืนยันการยอมรับค่าเสียหายเช่นนี้ แต่สำหรับแนวความคิดส่วนใหญ่แล้วความขัดแย้งที่เห็นเด่นชัด ที่ความประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรงจะยืนยันสิทธิที่จะได้รับค่าเสียหาย เช่นนี้ได้หรือไม่นั้นดู เหมือนจะปรากฏอยู่เสมอว่าเป็นความขัดแย้งกันของการจำกัดขอบเขตของ “ความประมาทเลินเล่อ อย่างร้ายแรง” (Gross Negligence) มากกว่าความแตกต่างอย่างแท้จริงในความต้องการที่ปะปนกัน ของศาล

กล่าวว่า พระราชบัญญัติยอมรับให้ค่าเสียหายในเชิงลงโทษถูกประเมินต่อหน้าจำเลย สำหรับเพียงความประมาทเลินเล่อของลูกจ้างของเขา ซึ่งมีผลให้เกิดความตายดังนี้ไม่ได้เป็นการเอา

ทรัพย์สินของนายจ้างไปโดยปราศจากกระบวนการนิติบัญญัติ (Due Process of Law) ซึ่งเป็นการขัดต่อรัฐธรรมนูญ

3.2.4 กรณีประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง

การกำหนดค่าเสียหายในเชิงลงโทษในคดีที่ความเสียหายไม่ได้เกิดจากการกระทำโดยเจตนา นั้น ศาลยอมรับทฤษฎีที่ว่า มีจุดหนึ่งที่ระดับของการกระทำที่ประมาทเลินเล่อ หรือขาดความระมัดระวังนั้นเกือบจะเท่าเทียมกับการกระทำโดยเจตนา ซึ่งสมควรที่จะกำหนดให้ต้องรับผิดชอบเดียวกันมีความแตกต่างหลากหลายอย่างมากในภาษาที่ใช้โดยศาลต่างๆ ที่จะกำหนดมาตรฐานอันนี้ แต่ส่วนมากแล้วความแตกต่างที่เห็นได้ชัดนี้ไม่ได้มีผลถึงความแตกต่างในความต้องการที่สำคัญอย่างน้อยที่สุดทฤษฎีนี้ก็มีข้อกำหนดว่า การกระทำที่จะยืนยันการกำหนดค่าเสียหายในเชิงลงโทษนั้น ต้องชัดแจ้ง (Positive) หรือยืนยันได้ (Affirmative) มากกว่าที่จะเป็นเพียงไม่ถูกโต้แย้ง (Passive) หรือถูกปฏิเสธ (Negative) เหมือนอย่างความประมาทเลินเล่อ ตามธรรมดาซึ่งมักจะเป็นเช่นนี้

ไม่ใช่ว่าการกระทำที่ประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรงจะทำให้สามารถกำหนดค่าเสียหายในเชิงลงโทษได้ในทุกคดี ทั้งนี้เพราะการยืนยันการยอมรับค่าเสียหายเช่นนี้ ความประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรงต้องเพียงพอที่จะแสดงให้เห็นชัดถึง การขาดความระมัดระวังโดยสิ้นเชิง และต้องมีลักษณะทางอาญาบางประการ เนื่องจากบางคดีค่าเสียหายเช่นนี้อาจจะไม่ได้รับการยอมรับ นอกเสียจากว่า ความประมาทเลินเล่อจะร้ายแรงพอที่จะกำหนดได้ว่า เป็นความไม่สุจริต (Bad Faith) ที่เห็นได้ชัด ซึ่งดูเหมือนจะเท่ากับกรณีเจตนาชั่วร้าย (Evil Intent) หรือความประมาทเลินเล่อโดยจงใจ

คดีส่วนมากปฏิบัติตามแนวความคิดที่ว่า การไม่สามารถรู้สึกลึกซึ้งในการใช้ความระมัดระวังตามหน้าที่นั้นมีความจำเป็นในการยืนยันการกำหนดค่าเสียหายเชิงลงโทษ นอกจากนี้ในคดีอื่นๆ ก็ถือว่าต้องมีการขาดความระมัดระวังโดยสิ้นเชิงเพื่อที่จะยกเป็นข้อสันนิษฐานของการไม่ใส่ใจในความรู้สึกลึกซึ้งของผลที่จะเกิดขึ้น หรือของสิทธิ หรือความปลอดภัยของบุคคลหนึ่งหรือหลายคนที่จะได้รับผลอันนั้น หรือไม่คำนึงถึงความรู้สึกลึกซึ้งของหน้าที่ทางแพ่ง และอาจใช้ถ้อยคำเช่นว่า ความประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง ความประมาทเลินเล่อโดยจงใจ หรือเจตนาชั่วร้ายที่สื่อให้เห็นว่า การไม่ใช้ความระมัดระวังนั้นต้องเป็นไปโดยรู้สึกลึกซึ้ง ความรู้สึกลึกซึ้งในผลที่อาจจะเกิดขึ้นนั้น ไม่สามารถบอกได้ว่ามีอยู่จริงนอกเสียจากว่าจะรู้ถึงสาเหตุประการหนึ่ง หรือหลายประการเป็นพื้นฐานในการนำมาพิจารณา ยิ่งไปกว่านั้นบุคคลไม่สามารถรู้สึกลึกซึ้งต่อการไม่ใส่ใจในสิทธิ หรือสวัสดิภาพของผู้อื่นได้นอกเสียจากว่าเขาได้รู้ หรือควรจะรู้ว่าบุคคลอื่นนั้นอาจจะได้รับผลจากการกระทำ หรือระแวงกระทำนั้นการที่เขาไม่สามารถคิดไปถึงผลที่อาจจะเกิดขึ้นจาก

การกระทำของเขานั้นไม่ได้เป็นการกำหนด หรือชี้ให้เห็นว่าเป็นการไม่ใส่ใจในความรู้สึกผิดชอบ แต่อย่างใด

3.2.5 การกระทำโดยไม่รู้ หรือโดยสุจริต หรือกระทำตามสิทธิที่กฎหมายรับรอง (Acts Done ignorantly, or in Good Faith, or Pursuant to Legal Right)

คำว่า ความประมาทเลินเล่อโดยจงใจ ความประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง และการจงใจเหล่านี้สื่อให้เห็นถึงความรู้สึกผิดชอบโดยรู้ และมีอยู่ในลักษณะนั้นว่าความเสียหายต้องเป็นผลมาจากการกระทำผิด หรือจากการละเว้นกระทำตามหน้าที่ ฉะนั้น โดยปกติแล้วความไม่รู้ไม่สามารถนำมาใช้เป็นองค์ประกอบสำคัญของการกระทำผิด โดยรู้สึกผิดชอบ หรือการจงใจโดยไม่คำนึงถึงผลในระดับที่จะยืนยันการกำหนดค่าเสียหายในเชิงลงโทษได้ แต่ในกรณีความประมาทเลินเล่อ ซึ่งร้ายแรงพอที่จะไม่สามารถยกโทษให้ได้ นั้นเป็นการชี้ให้เห็นถึงความประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง โดยไม่คำนึงถึงสิทธิของผู้อื่น ซึ่งบางที่ค่าเสียหายในเชิงลงโทษอาจจะถูกกำหนดสำหรับเหตุผลที่วิเคราะห์ได้ ก็คือค่าเสียหายเช่นนี้ไม่สามารถถูกยอมรับได้ต่อผู้บริโภค และเป็น การไม่เหมาะสมถ้าความเสียหายนั้นเกิดจากโชคร้ายมากกว่าเกิดจากการกระทำ เพราะฉะนั้นจึงเห็นได้ชัดว่าเจตนา และมูลเหตุจูงใจกับการกระทำนั้นเป็นสาระสำคัญเสมอ และควรจะถูกเรียกร้องเข้าไป ด้วย ยิ่งไปกว่านั้นค่าเสียหายในเชิงลงโทษไม่ได้ให้อำนาจในกรณีการละเมิดนั้นได้กระทำลงโดยไม่ มีเจตนา โดยเข้าใจผิด โดยไม่รู้ หรือโดยถูกข่มขู่ ดังนั้นบุคคลจะไม่ต้องรับผิดชอบสำหรับค่าเสียหายในเชิงลงโทษ ถ้าเขากระทำไปโดยสุจริตภายใต้ความสำนึกที่ผิดต่อหน้าที่ หรือสิทธิโดยปราศจากเจตนาอย่างใดๆ ที่จะข่มขู่ หรือหลอกลวง หรือปราศจากการกดขี่ข่มเหงอย่างแท้จริง หรือการสับประมาท (Indignity) ค่าเสียหาย ในเชิงลงโทษไม่สามารถกำหนดได้ในกรณีที่มีข้อแก้ตัวที่มีเหตุผล สำหรับจำเลย ซึ่งเกิดจากการขู่หรือความผิดของโจทก์ ถ้าโจทก์ไม่สามารถให้เหตุผลของการที่ได้กระทำลงไปได้อย่างสิ้นเชิงหรือในกรณีที่จำเลยขัดขวางการกระทำที่ใช้กำลัง และผิดกฎหมายของผู้อื่น นอกเสียจากว่าเขาจะมีส่วนผิดด้วย และการกระทำโดยมีมูลเหตุจูงใจของเจตนา

ค่าเสียหายในเชิงลงโทษไม่สามารถกำหนดต่อว่าจำเลยซึ่งกระทำโดยสุจริตภายใต้คำแนะนำ แต่ค่าเสียหายเช่นนี้สามารถกำหนดต่อจำเลยได้ถ้าเขากระทำผิดอย่างแท้จริง แม้จะเป็น เพราะความเชื่ออย่างอื่นก็ตาม หรือถ้าเขากระทำในลักษณะที่กดขี่ข่มเหง หรือดูร้ายภายใต้คำแนะนำ นั้น

3.3 การฟ้องคดีที่ทำให้เกิดสิทธิที่จะได้รับค่าเสียหายในเชิงลงโทษ

โดยทั่วไปแล้วค่าเสียหายในเชิงลงโทษอาจจะได้รับการกำหนดในกรณีของการละเมิดซึ่งมีเจตนาร้าย หรือประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง และการกดขี่ข่มเหงนอกจากนี้ก็จะได้รับในกรณี

ของการกระทำที่มีลักษณะกดขี่ข่มเหงโดยผู้รับขน (Carriers) และกิจการบริการสาธารณะอื่นๆ (Public Service Enterprises) ซึ่งเป็นกรณีที่พบบ่อยมาก ดังนั้นจะพิจารณาในรายละเอียดต่อไปว่าคดีละเมิดลักษณะใด หรือความผิดละเมิดฐานใดบ้างที่อาจจะได้รับการกำหนดค่าเสียหายในเชิงลงโทษ

ความรับผิดชอบฐานละเมิด

ตามเกณฑ์ทั่วไปแล้วค่าเสียหายในเชิงลงโทษสามารถกำหนดได้ในการฟ้องคดีเรียกค่าเสียหายทุกกรณี ซึ่งมีมูลเหตุมาจากการกระทำละเมิดที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรม หรือองค์ประกอบของเจตนาร้าย นอ โกง ถูกเหยียดหยาม ประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง หรือประมาทเลินเล่อโดยจงใจไม่คำนึงถึงสิทธิของโจทก์ ดังนั้นเมื่อพฤติกรรม หรือองค์ประกอบเช่นนี้ถูกสร้างขึ้นมาอย่างเหมาะสมแล้วค่าเสียหายเช่นนี้อาจจะได้รับการกำหนดในการฟ้องคดีสำหรับความเสียหายของบุคคลที่ได้รับจากผลของการกระทำละเมิดในการฟ้องคดีสำหรับความเสียหายที่ได้รับจากการกระทำผิดต่อทรัพย์สิน หรือการทำลายทรัพย์สิน และในการฟ้องคดีเรียกค่าเสียหายสำหรับกรณีต่อไปนี้ การใช้วิธีการทางกฎหมายเพื่อผลประโยชน์ส่วนตัวซึ่งไม่ยุติธรรม (Abuse of Process) การจับกุม และข่มขังโดยมิชอบด้วยกฎหมาย (False Arrest or Imprisonment) การฉ้อโกงหลอกลวง (Fraud and Deceit) การเป็นขู้ (Criminal Conversation) หรือการจงใจเข้าไปแทรกแซงความสัมพันธ์ของกลุ่มสมรสโดยไม่มีข้อแก้ตัวตามกฎหมาย (Alienation of Affections) การแทรกสอดในการจ้างงาน (Interference with Employment) สัญญา (Contract) หรือความสัมพันธ์ทางธุรกิจ (Business Relations) การตีพิมพ์โฆษณาข้อความหมิ่นประมาท (Libel) หรือการหมิ่นประมาทด้วยวาจา (Slander) การฟ้องคดีโดยมีเจตนาร้าย (Malicious Prosecution) การรบกวนสิทธิ (Nuisances) การล่อลวง หรือการพรางผู้เยาว์ (The Enticement Abduction of a Child) การล่อลวงชักนำหญิงสาวไปร่วมประเวณี (Seduction) การกระทำผิดกฎหมายโดยการมองดูการส่งผ่าน หรือการนำส่งข่าวสารทางโทรเลข (Wrongful acts in regard to The Transmission or Delivery of Telegraphic Messages) การละเมิดเครื่องหมายการค้า (Infringement of Trademark) การทำลายร่มเงาของต้นไม้ (Destruction of Shade Trees) และการปล่อยของเสียลงในน้ำ (Pollution of Streams)

ค่าเสียหายในเชิงลงโทษอาจจะกำหนดต่อผู้รับขน และกิจการบริการสาธารณะต่างๆ เช่น บริษัทรถไฟ และบริษัทโทรศัพท์ และกิจการอื่นในทำนองเดียวกัน ซึ่งมีหน้าที่บริการต่อประชาชน ได้แก่ กรณีต่อไปนี้การปฏิเสธที่จะขายตั๋วโดยสารโดยไม่มีเหตุผลอันสมควร (Unreasonable Refusal to Sell a Ticket) การบรรทุกผู้โดยสารเลยไปจากจุดหมาย (Carrying a Passenger beyond Destination) การทำให้การขนส่งกระเป๋าเดินทางล่าช้าโดยประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง (Wanton Delay in Transporting Baggage) และการเคลื่อนย้ายโทรศัพท์ของผู้ใช้โดยบริษัทโทรศัพท์โดยมี

เจตนาชั่วร้าย หรือจงใจ (Malicious or Willful Removal by a Telephone Company of a Subscriber's Telephone)

โดยปกติแล้ว ค่าเสียหายในเชิงลงโทษอาจจะถูกใช้ในการฟ้องคดีสำหรับความเสียหายต่อธุรกิจ และในบางครั้งการสูญเสียเครดิตก็อาจจะเป็นมูลเหตุที่เหมาะสมสำหรับการกำหนดค่าเสียหายเช่นนี้ก็ได้ นอกจากนี้อาจจะถูกกำหนดในกรณีการแทรกสอดที่จงใจเจตนาร้าย และกระทำซ้ำๆ ต่อสิทธิของบุคคล และสิทธิพิเศษ ซึ่งรัฐธรรมนูญของรัฐบาลกลาง (Federal Constitution) ให้การรับรอง อย่างไรก็ตามค่าเสียหายในเชิงลงโทษไม่สามารถกำหนดให้ได้ในการฟ้องคดีสำหรับการตายโดยผิดกฎหมาย (Wrongful Death) และไม่สามารถกำหนดให้ได้ในการฟ้องคดีฐานละเมิดสิทธิบัตร (Infringements) มีหลายเขตอำนาจศาลที่กำหนดค่าเสียหายเช่นนี้ให้สำหรับการฟ้องคดีเรียกว่าเสียหายตามพระราชบัญญัติอันเนื่องมาจากการขายสุรา

นอกจากนี้ก็ได้แก่ กรณีการละเมิดเครื่องหมายการค้า หรือการแข่งขันที่ไม่เป็นธรรม (Unfair Competition)

3.4 บุคคลซึ่งมีสิทธิที่จะฟ้องเรียกร้องได้ (Persons Entitled to Recover)

โดยทั่วไป ค่าเสียหายในเชิงลงโทษจะถูกยอมรับต่อบุคคลผู้ได้รับความเสียหายโดยเท่านั้น ไม่ว่าจะในการฟ้องคดีโดยตัวของเขาเอง หรือโดยบุคคลที่ได้รับมอบหมายจากเขา ดังนั้นตามหลักเกณฑ์แล้วค่าเสียหายเช่นนี้ ไม่สามารถเรียกร้องได้โดยบิดามารดาที่อาศัยสิทธิของตนเอง สำหรับความเสียหายต่อบุตรผู้เยาว์ นอกเสียจากว่าจะมีพระราชบัญญัติให้อำนาจไว้ แต่ก็มีบางมลรัฐ ได้แก่ มลรัฐมิสซูรี และมลรัฐนิวยอร์ก ที่มีความเห็นในทางตรงกันข้าม ภายใต้พระราชบัญญัติบางฉบับที่ยังคงใช้อยู่ ค่าเสียหายในเชิงลงโทษอาจจะถูกเรียกร้องโดยผู้แทนเฉพาะตัวของผู้ตาย แต่ภายใต้พระราชบัญญัติอื่นแล้วไม่อาจจะเรียกร้องได้

ตัวการอาจจะเรียกร้องค่าเสียหายในเชิงลงโทษในการฟ้องคดีต่อตัวแทนของเขาเนื่องจากการละเมิดของตัวแทนในฐานะทราสต์ หรือผู้รักษาผลประโยชน์ของตัวการโดยจงใจ หรือประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรงก็ได้

ในกรณีเกี่ยวข้องกับหน้าที่ของเอกชนหรือเกี่ยวกับธุรกิจ ซึ่งรัฐอาจจะเป็นโจทก์ฟ้องคดีในศาลได้ และในการฟ้องคดีแพ่ง รัฐอาจจะได้รับค่าเสียหายในเชิงลงโทษก็ได้

นอกจากนี้บริษัทเอกชนอาจจะได้รับค่าเสียหายในเชิงลงโทษในคดีที่เหมาะสมก็ได้ ในกรณีถูกละเมิดสิทธิในทรัพย์สินโดยมีเจตนาร้าย และกดขี่ข่มเหง

กรณีที่การกระทำอันเดียวกันเกิดเป็นความผิดต่อบุคคลที่แตกต่างกันสองคนนั้นผู้กระทำผิดอาจจะต้องรับผิดชอบในค่าเสียหายในเชิงลงโทษในการฟ้องของแต่ละคนก็ได้

บุคคลที่ต้องรับผิดชอบ (Person Liable)

โดยทั่วไป ค่าเสียหายในเชิงลงโทษอาจจะได้รับการชดใช้จากบริษัทเอกชนสำหรับการกระทำของพนักงาน ตัวแทน และลูกจ้างของบริษัทก็ได้ในกรณีที่มีพฤติการณ์รองรับ นอกจากนี้ยังอาจจะได้รับการชดเชยจากผู้เป็นหุ้นส่วนสำหรับการกระทำของผู้เป็นหุ้นส่วนรวมของเขาในกรณีความรับผิด เนื่องจากการละเมิดของผู้เป็นหุ้นส่วนยังคงอยู่ และจากนายจ้างแต่ละคนสำหรับการกระทำของลูกจ้างของตน เช่นเดียวกับได้รับการชดใช้จากบุคคลแต่ละคนสำหรับการกระทำของตนเองอย่างไรก็ตามความรับผิดสำหรับการกระทำของลูกจ้างนั้น ในหลายเขตอำนาจศาลขึ้นอยู่กับการใช้อำนาจ หรือการใช้สัตยาบัน และในบางศาลสมาชิกของห้างหุ้นส่วนไม่ต้องรับผิดชอบในค่าเสียหายในเชิงลงโทษ สำหรับการกระทำผิดของผู้เป็นหุ้นส่วนรวมที่เขาไม่ได้ให้อำนาจ หรือสัตยาบัน

ค่าเสียหายในเชิงลงโทษอาจจะได้รับการชดใช้จากเจ้าหน้าที่ของรัฐ และจากรัฐตามประเทศได้ถ้ามีการให้อำนาจไว้

นอกจากนี้ยังสามารถกำหนดต่อผู้ที่มีส่วนร่วมในการกระทำผิดแต่เพียงลำพังได้ โดยเหตุผลของความสัมพันธ์ต่อผู้กระทำผิดค่าเสียหายในเชิงลงโทษสามารถกำหนดต่อผู้เยาว์ได้ถ้าข้อเท็จจริงแสดงว่าผู้เยาว์ได้รู้ถึงการกระทำผิดของเขา แต่อย่างไรก็ตามค่าเสียหายในเชิงลงโทษไม่สามารถกำหนดต่อตัวบุคคลวิกลจริตได้ แม้ว่ามีการละเมิดบางประเภทที่บุคคลเช่นนี้อาจจะต้องรับผิดชอบใช้ค่าสินไหมก็ตาม

เนื่องจากวัตถุประสงค์ของการกำหนดค่าเสียหายในเชิงลงโทษเป็นการลงโทษผู้กระทำผิดตามหลักเกณฑ์แล้ว ความตายของผู้กระทำผิดจะทำให้สิทธิในค่าเสียหายในเชิงลงโทษระงับและไม่สามารถถูกเรียกร้องจากกองมรดก หรือจากทายาทของเขา หรือจากผู้แทนอื่นๆ ของเขาได้ อย่างไรก็ตามหลักเกณฑ์ในบางเขตอำนาจศาลกำหนดว่า ค่าเสียหายในเชิงลงโทษอาจจะถูกกำหนดได้ถ้ามีการฟ้องคดีไปก่อนที่โจทก์จะถึงแก่ความตาย

ดุลพินิจของคณะลูกขุนในการให้ หรือในการระงับ (Jury's Discretion as to Giving or Withholding)

การกระทำผิดที่มีเหตุผลสมควรจะได้รับความเสียหายในเชิงลงโทษนั้นคณะลูกขุนจะเป็นผู้ใช้ดุลพินิจว่าจะให้ค่าเสียหายเช่นนี้หรือไม่ หลักเกณฑ์ในเรื่องค่าเสียหายในเชิงลงโทษนี้เป็นที่ทราบกันดีในศาลส่วนมากว่าค่าเสียหายเช่นนี้ไม่ถือว่าเป็นสิทธิ แต่เป็นส่วนพิเศษที่เพิ่มขึ้น และคณะลูกขุนจะให้หรือไม่ก็ได้ แม้ว่าข้อเท็จจริงในคดีอาจจะเห็นได้ว่าการยอมรับค่าเสียหายเช่นนี้เป็นการเหมาะสมแล้วก็ตาม แต่ดูเหมือนว่า การยอมรับค่าเสียหายดังกล่าวจะขึ้นอยู่กับดุลพินิจของคณะลูกขุนเสียมากกว่า

ที่กล่าวกันว่าสิทธิที่จะได้รับค่าเสียหายในเชิงลงโทษเป็น โชคดีโดยไม่ได้คาดหมาย (Windfall) และไม่ได้เป็นสิทธิที่ถูกรับรองในหลักเกณฑ์ ซึ่งเป็นที่ยอมรับกันเกือบจะสากลทั่วไป ซึ่งคณะลูกขุนไม่เพียงแต่จะมีดุลยพินิจได้อย่างกว้างขวางในการกำหนดเท่านั้น แต่ยังมีดุลยพินิจอย่างเต็มที่ในการระงับด้วย แม้ว่าองค์ประกอบสำคัญของเจตนาร้าย และการกระทำผิดที่ทำให้เกิดความเสียหายอาจจะเกิดขึ้นอย่างเต็มที่ก็ตามกล่าวคือ คณะลูกขุนอาจจะปฏิเสธที่จะให้ค่าเสียหาย เช่นนี้ โดยไม่คำนึงถึงพยานหลักฐานเลยก็ได้ถึงแม้จะเห็นได้ว่าเป็นการหลอกลวง หรือมีเจตนาร้ายก็ตาม หรือแม้แต่จำเลยจะประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง หรือประมาทเลินเล่อโดยจงใจ ดังนั้นในคำสั่งของศาลจึงควรจะต้องเสรีภาพอันนี้ของคณะลูกขุนออกไปเสียบ้าง

อย่างไรก็ตาม ในบางเขตอำนาจศาลหลักเกณฑ์ในทางตรงกันข้ามก็ได้มีการนำมาใช้ด้วยอย่างน้อยที่สุด ก็ในแบบของการฟ้องคดีที่แน่นอน และเมื่อสภาพการณ์ที่จำเป็นในการกำหนดยังคงมีอยู่ค่าเสียหายในเชิงลงโทษก็สามารถกำหนดได้ตามความสำคัญของสิทธิที่กฎหมายรับรอง

3.5 ความจำเป็นสำหรับความเสียหายที่สามารถทดแทนได้ (The Necessity for Compensable Damage)

ในขณะที่ศาลส่วนน้อยถือว่า การจะยื่นการกำหนดค่าเสียหายในเชิงลงโทษได้นั้น จะต้องพบความเสียหายอันแท้จริง ซึ่งเป็นสาระที่สำคัญเสียก่อน แต่แนวความคิดของศาลส่วนมากกลับเห็นว่า การค้นพบการกระทำผิดซึ่งมีเจตนาชั่วร้ายที่ทำให้เกิดมูลความผิดนั้น (Cause of Action) แม้แต่เพียงสำหรับค่าเสียหายแต่ในนาม (Nominal Damages) ก็เป็นการเพียงพอแล้ว

ความสับสน และความขัดแย้งที่เห็นได้ชัดนั้น ปรากฏในการตัดสินใจซึ่งอยู่ภายใต้ความจำเป็นในการแสดงให้เห็นถึงว่า ความเสียหายที่สามารถทดแทนได้นั้นเป็นสิ่งที่ต้องมีก่อนการกำหนด ค่าเสียหายในเชิงลงโทษการหันเข้าหาหลักเกณฑ์เบื้องต้นนั้นจะช่วยให้กระจ่างขึ้น และผ่านสภาพที่ยุ่งเหยิงไปได้ ปัญหาในเรื่องความจำเป็นสำหรับความเสียหายที่สามารถทดแทนนี้จะได้พิจารณาในรายละเอียดต่อไป

ความจำเป็นสำหรับมูลความผิดที่เป็นอิสระ และค่าเสียหายอันแท้จริง (Necessity for Independent Cause of Action and Actual Damages)

โดยทั่วไป เขตอำนาจที่ยอมรับการกำหนดค่าเสียหายในเชิงลงโทษมีหลักเกณฑ์อยู่ว่า ไม่มีมูลความผิดสำหรับในเชิงลงโทษแต่เพียงลำพัง กล่าวคือเพียงข้อกล่าวหา (Allegation) และการพิสูจน์ (Proof) มูลความผิดของโจทก์ก็พอเพียงแล้วในการพิจารณากำหนดค่าเสียหายในเชิงลงโทษตามสิทธิของโจทก์ ถ้าโจทก์ไม่สามารถแก้ต่าง หรือพิสูจน์มูลความผิดของตนได้ โจทก์ก็จะ

ไม่ได้รับการยอมรับสำหรับค่าเสียหายในเชิงลงโทษ เพราะว่าโจทก์ต้องกำหนดมูลค่าความผิดให้ได้ก่อนสำหรับการกำหนดค่าเสียหายเช่นนี้

ยิ่งกว่านั้น มูลค่าความผิดส่วนมาก ซึ่งโจทก์อาจจะติดข้อเรียกร้องสิทธิสำหรับค่าเสียหายในเชิงลงโทษไปด้วยซึ่งเป็นเหมือนองค์ประกอบสำคัญของมูล ความผิด และการพิสูจน์ค่าสินไหมทดแทนการนำเอาหลักเกณฑ์ที่ว่าไม่มีมูลความผิดสำหรับค่าเสียหายในเชิงลงโทษแต่เพียงลำพังมาใช้กับกรณีที่โจทก์ติดข้อเรียกร้องสิทธิของตนไปกับมูลความผิดที่ต้องการขอกว่าหา และการพิสูจน์ค่าสินไหมทดแทนนั้น การที่โจทก์ไม่สามารถกล่าวอ้าง และพิสูจน์ค่าสินไหมทดแทนได้จะทำให้โจทก์ไม่ได้รับการยืนยันการกำหนดค่าเสียหายในเชิงลงโทษผลลัพธ์ที่ตามมาไม่จำเป็นเพราะดูเหมือนว่าค่าสินไหมทดแทนเป็นสิ่งที่ต้องมีก่อนการกำหนดค่าเสียหายในเชิงลงโทษมากกว่าจำเป็น เพราะว่าค่าสินไหมทดแทนเป็นองค์ประกอบที่จำเป็นของมูลความผิดซึ่งโจทก์มีหน้าที่ต้องพิสูจน์ เพื่อยืนยันการกำหนดค่าเสียหายในเชิงลงโทษ อย่างไรก็ตามเหตุผลที่ศาลจะให้โดยทั่วไป สำหรับการไม่ยอมรับการกำหนดค่าเสียหายในเชิงลงโทษแก่โจทก์ก็คือ การพิสูจน์ถึงค่าเสียหายอันแท้จริง (Actual Damages) เป็นสิ่งที่ต้องมีก่อนการกำหนดค่าเสียหายในเชิงลงโทษเสมอ เมื่อศาลนำหลักเกณฑ์นี้มาใช้แล้วจะไม่จำกัดขอบเขตของ “ค่าเสียหายอันแท้จริง” ซึ่งในกฎหมายแล้วก็ไม่มีการจำกัดขอบเขตเอาไว้ ดังนั้น จึงขึ้นกับเนื้อหาของคดีว่า ค่าเสียหายอันแท้จริงนี้อาจจะหมายถึงค่าสินไหมทดแทน (Compensatory) หรือค่าเสียหายแต่ในนามก็ได้ ฉะนั้นจะต้องวิเคราะห์จากหลักเกณฑ์ที่วางไว้ในเรื่องเหล่านี้เห็นได้ชัดว่า ในคดีที่มูลความผิดต้องการขอกว่าหา และการพิสูจน์ค่าสินไหมทดแทน และโจทก์ไม่สามารถกล่าวอ้าง และพิสูจน์ได้นั้นศาลมักจะกล่าวว่าโจทก์ไม่สามารถกล่าวอ้าง และพิสูจน์ค่าเสียหายอันแท้จริงได้ เพราะว่าศาลเห็นว่าค่าเสียหายอันแท้จริงเท่ากับค่าสินไหมทดแทน และเพราะว่าค่าสินไหมทดแทนเป็นองค์ประกอบสำคัญของมูลความผิดของโจทก์ จึงเป็นไปได้ที่จะบอกว่าการกล่าวอ้างหลักเกณฑ์ที่ว่าค่าเสียหายอันแท้จริงเป็นสิ่งที่ต้องมีก่อนการกำหนดค่าเสียหายในเชิงลงโทษเสมอ นั้น ศาลกำลังจะบอกอะไรมาไปกว่าที่จะบอกว่าไม่สามารถมีมูลความผิดสำหรับความเสียหายในเชิงลงโทษได้เพียงลำพังนั่นเอง ถ้าโจทก์สามารถแก้ต่าง และพิสูจน์ค่าสินไหมทดแทนได้ การกำหนดค่าสินไหมทดแทนจะยืนยันการกำหนดค่าเสียหายในเชิงลงโทษถ้าคดีนั้นอย่างอื่นถูกต้องทั้งหมด

ไม่ใช่ว่าทุกมูลความผิดที่โจทก์อาจจะติดข้อเรียกร้องสำหรับค่าเสียหายในเชิงลงโทษที่ต้องการไปด้วยนั้นจะเป็นองค์ประกอบสำคัญของมูลความผิดขอกว่าหา และการพิสูจน์ค่าสินไหมทดแทนเสมอไป ศาลจะจัดแบ่งว่าในคดีเหล่านี้การกำหนดค่าเสียหายในเชิงลงโทษจะสามารถถูกยืนยันได้หรือไม่ ในการที่ไม่มีขอกว่าหา และการพิสูจน์ค่าสินไหมทดแทน ศาลเหล่านี้ไม่ยอมรับหลักเกณฑ์ที่ว่า ค่าเสียหายอันแท้จริงเป็นสิ่งที่ต้องการก่อนการกำหนดค่าเสียหายในเชิงลงโทษเป็น

ที่แน่ชัดอีกครั้งหนึ่งว่า ค่าเสียหายอันแท้จริงเท่ากับค่าสินไหมทดแทน และค่าสินไหมทดแทนไม่ได้เป็นองค์ประกอบสำคัญของมูลค่าความผิด โจทก์ หลักเกณฑ์นี้ทำให้ข้อกล่าวหา และการพิสูจน์สินไหมทดแทนเป็นสิ่งที่ต้องมีการกำหนดค่าเสียหายในเชิงลงโทษ ศาลอื่นๆ นอกจากนี้ กล่าวว่าการเสียหายอันแท้จริงมีความหมายเพียงข้อกล่าวหา และการพิสูจน์จำนวนความเสียหายที่สามารถทดแทนได้ ซึ่งถูกเรียกร้องในการยื่นข้อมูลความผิดต่อข้อเรียกร้องสิทธิสำหรับค่าเสียหายในเชิงลงโทษที่ติดไปด้วยเท่านั้น ภายใต้แนวความคิดอันนี้ โจทก์ถูกเรียกร้องให้แก้ต่าง และให้พิสูจน์ค่าสินไหมทดแทนเท่านั้น

จนกระทั่ง “ค่าเสียหายอันแท้จริง” ถูกจำกัดหลักเกณฑ์ที่ว่า ค่าเสียหายอันแท้จริงเป็นสิ่งที่ต้องการก่อนการกำหนดค่าเสียหายในเชิงลงโทษจึงมีความหมายเพียงว่าเอาไปใช้ในคดีแต่ละคดีที่หลักเกณฑ์จะกำหนดเท่านั้น ถ้าวัตถุประสงค์ของหลักเกณฑ์ คือการกำหนดค่าเสียหายในเชิงลงโทษ คดีซึ่งโจทก์สามารถกำหนดมูลค่าความผิดที่เป็นอิสระของข้อเรียกร้องสำหรับค่าเสียหายในเชิงลงโทษวัตถุประสงค์อันนี้จะทำให้สำเร็จไปได้ทั้งหมดก็โดยการจำกัดค่าเสียหายอันแท้จริงให้เป็นความเสียหายที่สามารถทดแทนได้ ซึ่งถูกเรียกร้องในการยื่นข้อมูลความผิดการทำให้ค่าเสียหายอันแท้จริงเท่ากับค่าสินไหมทดแทนนั้นเป็นการปฏิเสธการกำหนดค่าเสียหายในเชิงลงโทษโดยไม่จำเป็น ในคดีซึ่งโจทก์สามารถกำหนดมูลค่าความผิดของเขาได้ โดยไม่ต้องพิสูจน์ค่าสินไหมทดแทนพระราชบัญญัติบางฉบับ ซึ่งให้อำนาจค่าเสียหายในเชิงลงโทษโดยชัดแจ้งนั้นกำหนดว่าค่าเสียหายเช่นนี้จะอยู่ในส่วนที่เพิ่มขึ้นมาของค่าเสียหายอันแท้จริงการชี้ขาดของศาลตามหลักนี้ ความหมายของพระราชบัญญัติเหล่านี้จะขึ้นอยู่กับทำให้คำจำกัดความของค่าเสียหายอันแท้จริงของศาลอย่างไรก็ตามมีพระราชบัญญัติบางฉบับซึ่งยอมรับค่าเสียหายในเชิงลงโทษ เมื่อไม่ปรากฏค่าเสียหายอันแท้จริงพระราชบัญญัติเหล่านี้สร้างข้อยกเว้นของหลักเกณฑ์ทั่วไปที่ว่าไม่สามารถมีมูลค่าความผิดสำหรับค่าเสียหายในเชิงลงโทษแต่เพียงลำพังได้

3.6 สาระสำคัญที่ใช้พิจารณาในการประเมิน และจำนวนค่าเสียหาย (Matters Considered in Assessing; Amount)

โดยทั่วไปแล้วคณะลูกขุนจะเป็นผู้มีอำนาจหน้าที่ในการพิจารณา และประเมินจำนวนค่าเสียหายในเชิงลงโทษซึ่งในเรื่องนี้ก็ได้มีการวิจารณ์กันอย่างมากกว่า ทฤษฎีของค่าเสียหายในเชิงลงโทษ (Doctrine of Exemplary or Punitive Damages) นี้ ไม่มีมาตรฐาน หรือเกณฑ์อันใดที่จะเป็นแนวทางให้คณะลูกขุนพิจารณากำหนดจำนวนที่ถูกต้อง และเหมาะสมได้ในประเด็นนี้ ค่าเสียหายในเชิงลงโทษ ซึ่งคล้ายคลึงกับค่าเสียหายสำหรับความเจ็บปวด ความทุกข์ทรมานทางจิตใจ และความอับอายซึ่งโดยลักษณะแล้วไม่สามารถตราค่าให้เท่ากับจำนวนเงินได้ด้วยความถูกต้องใดๆ

อย่างไรก็ตามในการกำหนดจำนวนค่าเสียหายในเชิงลงโทษนี้ โดยทั่วไปถือว่าอยู่ในดุลยพินิจของ คณะลูกขุนภายใต้การทบทวนโดยศาลเท่านั้น ในคดีซึ่งมีการปฏิบัติที่ชั่วร้ายผิดศีลธรรมอันชั่วให้เห็น ถึงอิทธิพลของอารมณ์หรือการมีอคติ ฉะนั้นศาลก็จะเป็นผู้ให้มาตรฐาน หรือวิธีในการกำหนด จำนวนค่าเสียหายแก่คณะลูกขุน โดยคณะลูกขุนจะหาขอบเขตของข้อเท็จจริงที่ถูกต้องเพียงอันเดียว ทั้งนี้เพื่อนำไปเป็นประโยชน์ในการพิจารณากำหนดจำนวนค่าเสียหายให้เหมาะสม (Mc Cormick, Damages, 1986, pp. 296-297) ดังจะได้พิจารณาในรายละเอียดต่อไป

3.6.1 สารระสำคัญที่ใช้ในการพิจารณา (Matters Considered)

ในการประเมินค่าเสียหายในเชิงลงโทษนั้น โดยทั่วไปแล้วลักษณะ (Nature) ขอบเขต (Extent) และความชั่วร้ายแรง (Enormity) ของการกระทำผิดเจตนาของคู่สัญญาในการกระทำผิด และพฤติการณ์ทั้งหมดที่ไปด้วยกันกับการกระทำโดยเฉพาะที่เกี่ยวข้อง รวมทั้ง พฤติการณ์ที่บรรเทาความเสียหาย ซึ่งอาจทำให้ค่าเสียหายลดลง แต่ไม่ได้ยกเลิกค่าเสียหายเช่นนี้ไป ทั้งหมดเหล่านี้อาจจะนำมาใช้ในการพิจารณา และตามหลักเกณฑ์แล้ว อาจจะพิจารณารูานะทาง การเงิน และฐานะทางสังคม และความเป็นอยู่ของคู่สัญญาด้วย นอกจากนี้ยังถือว่า การเปลี่ยนแปลง ค่าของเงินตราที่อาจจะถูกนำมาพิจารณาเช่นกัน

กล่าวได้ว่าปัญหาในเรื่องค่าเสียหายในเชิงลงโทษสำหรับการกระทำผิดฐานข่มขืนเด็กสาวที่อายุยังอยู่ในเกณฑ์ตามพระราชบัญญัตินั้น พฤติการณ์ในคดีนี้ทั้งหมด เช่นว่าการไม่ต่อต้าน การมีความสัมพันธ์โดยสมัครใจ และการพบกัน โดยนัดกันไว้ล่วงหน้าสำหรับจุดประสงค์อันนี้เป็น สารระสำคัญที่เหมาะสมสำหรับการพิจารณา

ในมลรัฐเท็กซัส การยอมรับค่าเสียหายในเชิงลงโทษนั้น คณะลูกขุนอาจจะพิจารณา กรณีเช่นนี้เหมือนกับกรณีความเสียหายต่อความรู้สึก การสูญเสียทางธุรกิจ ความทุกข์ทรมานทาง จิตใจ และความสูญเสียอย่างอื่นในทำนองเดียวกัน ซึ่งห่างไกลเกินกว่าที่จะถูกพิจารณาภายใต้สิทธิ เรียกร้องสำหรับค่าสินไหมทดแทนตามธรรมดาได้ในมลรัฐอื่นๆ ได้แก่มลรัฐคอนเน็คติคัท มลรัฐ แคนซัส มลรัฐมิสซิสซิปปี และมลรัฐ โอกลาโฮมา เห็นได้ว่าเป็นการเหมาะสมแล้วสำหรับการที่ คณะลูกขุนจะเอาค่าใช้จ่ายใน

การฟ้องคดีของโจทก์เข้าพิจารณาเป็นองค์ประกอบสำคัญของค่าเสียหายในเชิง ลงโทษ แล้วยอมรับตามนั้น แต่บางมลรัฐ ได้แก่ มลรัฐแคลิฟอร์เนีย และศาลของรัฐบาลกลางมี ความเห็นในทางตรงกันข้าม

3.6.2 จำนวนค่าเสียหายโดยทั่วไป (Amount; Generally)

ค่าเสียหายในเชิงลงโทษนั้น โดยลักษณะแล้วไม่มีหลักเกณฑ์ที่ถูกต้องแน่นอนอันใด จะมากำหนดได้ แต่อย่างไรก็ตามแนวความคิดโดยทั่วไป ก็คือค่าเสียหายในเชิงลงโทษที่ถูกกำหนด

นั้นต้องมีความสัมพันธ์อย่างมีเหตุผลต่อความเสียหายที่เกิดขึ้น และสาเหตุที่เกิดความเสียหายนั้น และไม่ควรจะถูกกำหนดในคดีซึ่งจำนวนค่าสินไหมทดแทนเพียงพอแล้วที่จะเป็นการลงโทษจำเลย แต่ในคดีซึ่งค่าสินไหมทดแทนเช่นนี้ ไม่พอเพียงสำหรับวัตถุประสงค์ของการลงโทษนั้น จำนวนที่เพิ่มเติมขึ้นเช่นนี้เท่านั้นที่ควรจะถูกกำหนดขึ้น โดยรวมเข้ากับค่าสินไหมทดแทนก็จะพอเพียงสำหรับวัตถุประสงค์ดังกล่าว

3.6.3 ความสัมพันธ์ต่อจำนวนค่าสินไหมทดแทน (Relation to Amount of Compensatory Damages)

ค่าเสียหายในเชิงลงโทษที่ถูกกำหนดนั้นอาจจะเกินไปเป็นจำนวนมากๆ ก็ได้ และในบางศาลก็ไม่จำเป็นต้องมีความสัมพันธ์อย่างมีเหตุผลต่อค่าสินไหมทดแทนศาลอื่นๆ ถือว่าจำนวนค่าเสียหายในเชิงลงโทษต้องเป็นสัดส่วนที่พอเหมาะกับค่าเสียหายอันแท้จริงที่ถูกยืนยัน และจะพิพากษากลับคำวินิจฉัยของคณะลูกขุนเป็นเพิ่มจำนวนที่กำหนดนั้นขึ้นอีก หรือลดจำนวนนั้นลงก็ได้ ถ้ายังไม่เป็นสัดส่วนที่เหมาะสมเช่นนี้หมายถึงว่า ลักษณะ และขอบเขตของความเสียหายที่เกิดขึ้นควรจะอยู่ในระดับเดียวกันที่จะถูกพิจารณาโดยคณะลูกขุนในการกำหนดการลงโทษต่อจำเลย ดังนั้นจึงถือว่าคำวินิจฉัยของคณะลูกขุนที่กำหนดค่าเสียหายให้โจทก์มากถึง 9 หรือ 10 เท่า โดยลักษณะของการลงโทษ เพราะว่าโจทก์ถูกฟ้อง โดยวิธีเรียกค่าสินไหมทดแทนในคดีซึ่งค่าสินไหมทดแทนจำนวนมากถูกกำหนดขึ้น เพื่อแสดงว่าคณะลูกขุนได้รับอิทธิพลในทางที่ไม่ถูกต้องบางประการในการกำหนดคำวินิจฉัยนี้

3.6.4 การกำหนดในจำนวนที่มากเกินไป หรือที่ไม่พอเพียง (Excessive or Inadequate Awards)

การกำหนดค่าเสียหายในเชิงลงโทษนั้นอยู่ภายใต้การทบทวนของศาลในขอบเขตอย่างเดียวกันกับการกำหนดค่าสินไหมทดแทน อย่างไรก็ตามเป็นการยากที่จะวางหลักเกณฑ์ลงไปสำหรับการทดสอบจำนวนที่มากเกินไปของคำวินิจฉัยของคณะลูกขุนสำหรับค่าเสียหายในเชิงลงโทษ โดยทั่วไปแล้วการกำหนดจะถูกกลับคำวินิจฉัย ถ้าเป็นจำนวนที่มากเกินไปอย่างร้ายแรงหรือปรากฏว่าเป็นผลมาจากอารมณ์ (Passion) อคติ (Prejudice) ความเห็นใจโดยไม่ถูกต้อง (Improper Sympathy) การให้คะแนนโดยไม่ถูกต้อง (Improper Remarks) และความประพฤติของที่ปรึกษาของโจทก์ หรือในบางมลรัฐ ถ้าไม่เป็นสัดส่วนที่เหมาะสมต่อค่าสินไหมทดแทนที่ถูกยืนยันในทางตรงกันข้าม กล่าวได้ว่าศาลจะไม่เข้าไปสอดแทรก ยกเว้นในกรณีที่มีจำนวนสูงมากๆ และกรณีที่ปรากฏว่ามีความไม่ยุติธรรมเกิดขึ้นค่าเสียหายนี้ไปไกลเกินกว่าการลงโทษที่ถูกรวบรวมโดยประมวลกฎหมายอาญาสำหรับการกระทำที่อาจถูกพิจารณา แม้ว่าประมวลกฎหมายไม่ได้ควบคุมก็ตามถือได้ว่าพระราชบัญญัติที่ยอมรับสิทธิที่จะได้รับค่าเสียหายเพิ่มเป็นสองเท่า หรือสามเท่าใน

คดีที่แน่นอนนั้นเป็นการชี้ให้เห็นนโยบายของส่วนรวมว่าเป็นจำนวนค่าเสียหายในเชิงลงโทษที่ถูกกำหนดในคดีซึ่งเข้ามาอยู่ในบทบัญญัติเหล่านี้ ซึ่งแม้ว่าจะไม่ได้เป็นแนวทางที่ไม่ผิดพลาด แต่ไม่สามารถที่จะไม่คำนึงถึงได้เมื่อการกำหนดเช่นนี้ถูกทำซ้ำในจำนวนที่มากเกินไป เพราะศาลไม่มีสิทธิ์ต่อจำนวนค่าเสียหายในเชิงลงโทษใดๆ นอกจากจำนวนซึ่งอยู่ในดุลยพินิจของคณะลูกขุน การกำหนดค่าเสียหายในเชิงลงโทษจึงไม่สามารถพิพากษากลับในจำนวนที่ไม่พอเพียงได้

3.7 ขอบเขตการยอมรับค่าเสียหายในเชิงลงโทษในประเทศอังกฤษ

3.7.1 แนวความคิดในอดีต

ตามที่ได้กล่าวไว้ในตอนต้นว่าค่าเสียหายในเชิงลงโทษนั้นได้เกิดขึ้นเป็นครั้งแรกในประเทศอังกฤษ ซึ่งในตอนแรกนั้นยังไม่มีข้อกำหนดขอบเขตแต่อย่างใด และแต่เดิมนั้นยังไม่ได้ถูกทำให้แตกต่างไปจากค่าเสียหายที่เป็นการซ้ำเติมเลย (Aggravated Damages) และโดยเฉพาะอย่างยิ่งในคดีหมิ่นประมาท (Defamation) ซึ่งบ่อยครั้งที่ไม่สามารถตัดสินได้ว่าค่าเสียหายที่ถูกให้นั้นเป็นค่าเสียหายที่เป็นการซ้ำเติม หรือค่าเสียหายในเชิงลงโทษกันแน่ความสับสนเนื่องจากความคล้ายคลึงกันนี้ได้เกิดขึ้นกับกรณีของสัญญาซึ่งตามปกติแล้วค่าเสียหายในเชิงลงโทษจะไม่ถูกกำหนด ยกเว้นในกรณีผิดคำมั่นในการสมรส (Breach of Promise to Marry) ได้มีข้อโต้แย้งมากขึ้นเรื่อยๆ ว่า ค่าเสียหายในเชิงลงโทษเป็นเพียงชื่อเรียกอย่างอื่นของค่าเสียหายที่เป็นการซ้ำเติมเท่านั้นสำหรับความเสียหายต่อความรู้สึก และอย่างอื่นในทำนองเดียวกันแน่นอนทีเดียวว่าเป็นการยากมากที่จะค้นหาคดีของประเทศอังกฤษที่มีการกำหนดค่าเสียหายในเชิงลงโทษ โดยสามารถให้เหตุผลที่เหมาะสมได้เหมือนกรณีค่าเสียหายที่เป็นการซ้ำเติม (Street, 1962, pp. 29-30) แต่อย่างไรก็ตามความแตกต่างที่เห็นง่าย ๆ ก็คือค่าเสียหายที่เป็นการซ้ำเติมนั้นดูเหมือนจะกำหนดจากอันตราย (ซึ่งสัมผัสไม่ได้) ต่อโจทก์ ในขณะที่ค่าเสียหายในเชิงลงโทษนั้นเกี่ยวพันกับความประพฤติกองจำเลยแต่เพียงอย่างเดียวแต่ถึงกระนั้นก็ตามไม่ว่าด้วยเหตุผลใดๆ ก็ไม่อาจปฏิเสธได้ว่าค่าเสียหายทั้งสองประการนี้อาจจะถูกกำหนดในคดีเดียวกันก็ได้

มีเหตุผลอยู่หลายประการว่า ทำไมจึงมีความสำคัญในการแยกให้เห็นความแตกต่างระหว่างค่าเสียหายที่เป็นการซ้ำเติม และค่าเสียหายในเชิงลงโทษดังนี้คือ

1) การยืนยันว่าการกำหนดค่าเสียหายในเชิงลงโทษนั้น จำเลยต้องมีเจตนาที่จะรบกวนปฏิบัติในทางศีลธรรม หรือดูถูกโจทก์ หรือมีความประพฤติในลักษณะไม่สุภาพ หรืออวดดี เพื่อที่จะจะได้สมควรที่จะลงโทษ หรือทำให้เป็นตัวอย่างแก่เขาการประมาทเลินเล่อโดยจงใจไม่คำนึงถึงว่าจะเป็นการดูถูกผู้อื่นก็เพียงพอที่จะกำหนดได้เช่นกัน แต่ในบางที่เพียงแก่การประมาทเลินเล่อโดยจงใจก็อาจจะไม่เพียงพอก็ได้

2) ค่าเสียหายในเชิงลงโทษอาจจะถูกกำหนดในคดีบุกรุกที่ดิน (Trespass to Land) คดีรบกวนการครอบครองสังหาริมทรัพย์ที่มีการครอบครองทรัพย์สินนั้นมาก่อน (Trespass to Goods) ทำให้ผู้อื่นเสื่อมเสียเสรีภาพ (False Imprisonment) ทำร้ายร่างกาย และหมิ่นประมาท และค่าเสียหายที่เป็นการซ้ำเติม ก็อาจจะถูกกำหนดในคดีละเมิดเหล่านี้เช่นกัน นอกจากนี้ค่าเสียหายในเชิงลงโทษ อาจจะถูกกำหนดในคดีสมคบกันกระทำความผิด (Conspiracy) คดีละเมิดลิขสิทธิ์ (Infringement of Copyright) คดีพรากรทรัพย์สินจากเจ้าของ (Conversion) สำหรับในคดีเหล่านี้ยังไม่ชัดเจนว่า ตามธรรมดาแล้ว ค่าเสียหายที่เป็นการซ้ำเติมนี้จะถูกกำหนดในคดีละเมิดเหล่านี้หรือไม่ที่อาจจะถูกกำหนดได้ เช่น การทำเจ้าชู้ (Adultery) และผิดสัญญาบางอย่าง

3) ค่าเสียหายในเชิงลงโทษอาจจะไม่ถูกกำหนด ถ้าโจทก์ตายก่อนศาลมีคำพิพากษาในขณะที่ความตายจะไม่มีสิทธิเรียกร้องสำหรับค่าเสียหายที่เป็นการซ้ำเติม

4) ผู้ร่วมกันทำละเมิดแต่ละคนจะต้องรับผิดชอบสำหรับการกำหนดค่าเสียหายที่เป็นการซ้ำเติม การกำหนดแบบนี้จะไม่ชัดเจนในกรณีที่ผู้กระทำละเมิดบางคนเท่านั้นไม่ใช่ทั้งหมดที่สมควรจะถูกลงโทษโดยการกำหนดค่าเสียหายในเชิงลงโทษ ซึ่งดูเหมือนไม่ต้องการที่จะถือว่า ผู้ร่วมกันทำละเมิดที่บริสุทธิ์จะต้องรับผิดชอบสำหรับค่าเสียหายเช่นนี้ ประการหนึ่งอาจจะคิดได้ว่า ค่าเสียหายในเชิงลงโทษสามารถถูกกำหนดได้ต่อผู้ร่วมกันทำละเมิดที่ความประพฤติของเขาสมควร จะได้รับการลงโทษเท่านั้น แต่คดีในออสเตรเลียถือว่าค่าเสียหายเช่นนี้ไม่สามารถถูกกำหนดสำหรับการหมิ่นประมาทร่วม (Joint Libel) ได้ นอกเสียจากว่าจะสามารถกำหนดต่อผู้ร่วมกันทำละเมิดแต่ละคนได้โดยเหมาะสม

5) จำเลยอาจจะถูกถือว่า ต้องรับผิดชอบในการกระทำของผู้อื่น (Vicariously Liable) สำหรับค่าเสียหายที่เป็นการซ้ำเติมได้ และบริษัทอาจจะต้องรับผิดชอบสำหรับค่าเสียหายในเชิงลงโทษได้ ในกรณีที่การกระทำตามที่ถูกฟ้องนั้นถูกให้อำนาจโดยมติในที่ประชุมที่ถูกแบบ แต่ยังเป็นที่ยังสงสัยอยู่ว่ายังมีความรับผิดชอบในการกระทำของผู้อื่นสำหรับค่าเสียหายในเชิงลงโทษในพฤติการณ์อื่นๆ อีกหรือไม่

6) เงินค่าทำขวัญในลักษณะของค่าเสียหายในเชิงลงโทษอาจจะตกเป็นโมฆะได้ถ้าขัดต่อความสงบเรียบร้อยของประชาชน แต่อาจจะสมบูรณ์ได้ถ้าถือว่าเป็นค่าเสียหายที่เป็นการซ้ำเติม ตัวอย่างเช่น ในคดี โรเบิร์ตสัน วี ไวร์ (Robertson V. Wylde) ซึ่งกล่าวว่าในการเรียกร้องสิทธิสำหรับค่าเสียหายในเชิงลงโทษในคดีหมิ่นประมาทต่อผู้ชาย และผู้พิมพ์โฆษณาในคดีนั้น พยานหลักฐานในเรื่องเจตนาร้ายที่อยู่ในส่วนของบรรณาธิการ และผู้เขียนในข้อความที่หมิ่นประมาทตามที่กล่าวอ้างนั้นถือว่าไม่สามารถยอมรับได้

7) รายได้ของจำเลยนั้น ไม่ใช่สาระสำคัญในการประเมินค่าเสียหาย แต่อย่างไรก็ตาม บัญชีรายได้ของเขาคือเป็นสาระสำคัญในการประเมินค่าเสียหายในเชิงลงโทษขอบเขตในเรื่อง รายได้ของเขานั้นจะตรงกับในกรณีการอ้างค่าเสียหายที่เป็นการซ้ำเติมซึ่งยังไม่แน่นอน

8) ค่าเสียหายในเชิงลงโทษอาจจะถูกปฏิเสธในกรณีที่จำเลยถูกพิพากษาให้จำคุก สำหรับการกระทำผิดของเขาแล้ว และอาจจะถูกลดจำนวนลงในกรณีที่ผู้พิพากษาได้ลงโทษจำเลย ในคำพิพากษาไปแล้ว แต่ข้อเท็จจริงทั้งสองกรณีนั้นจะไม่ใช่เป็นสาระสำคัญในการกำหนดค่าเสียหาย ที่เป็นการซ้ำเติมเลย

3.7.2 แนวความคิดใหม่ในปัจจุบัน

แม้ว่าค่าเสียหายในเชิงลงโทษ และค่าเสียหายที่เป็นการซ้ำเติมจะถูกแยกแยะให้เห็น ความแตกต่างแล้วก็ตาม แต่เพื่อให้เห็นชัดยิ่งขึ้น และเพื่อตัดปัญหาในการที่ศาล และคณะลูกขุนจะ ใช้อำนาจในการกำหนดค่าเสียหายในเชิงลงโทษในคดีต่างๆ อย่างกว้างขวาง ซึ่งนับวันขอบเขตใน การกำหนดค่าเสียหายในเชิงลงโทษจะขยายออกไปเรื่อยๆ ดังจะเห็นได้จากคดีของอังกฤษก่อนปี ค.ศ. 1964 ดังนั้น เริ่มจากปี ค.ศ. 1964 ไปก็ได้มีการเปลี่ยนแปลงไปโดยสิ้นเชิง โดยในคดี ร็อกเก็ท วิ บาร์เนอล (Rookes V. Barnard) สภานิติบัญญัติ (House of Lords) ได้ถือโอกาสทบทวนแนวความคิด ทั้งหมดแล้วลงมติว่า นอกจากข้อยกเว้นบางประการ ซึ่งจะได้ชี้แจงในภายหลังแล้วนับแต่นี้ต่อไปจะ ไม่ยอมให้มีการกำหนดค่าเสียหายในเชิงลงโทษอีกไม่ว่าจำเลยจะมีพฤติกรรมที่ไร้ศีลธรรมมากน้อย เพียงใดเป็นอันยุติได้ว่า หลักเกณฑ์เช่นนี้จะเป็สิ่งที่ยอยู่นอกขอบเขตกฎหมายในเรื่องค่าเสียหาย ท่าน ลอร์ด เดฟลิน (Lord Devlin) ได้กล่าวแทนสมาชิกสภานิติบัญญัติทั้งหลายว่า

ยกเลิกให้หมดจากกฎหมายซึ่งจะเป็นจุด หรือช่องทางให้เกิดความสับสนระหว่าง ค่าเสียหายที่เป็นการซ้ำเติม และค่าเสียหายในเชิงลงโทษ เพราะสิ่งนี้ทำความยุ่งยากให้มาก นอกจากนี้แล้วไม่แตกต่างอะไรกับการปล้นพลังของกฎหมายไปทั้งๆ ที่ควรจะต้องมี ค่าเสียหายที่ เป็นการซ้ำเติมสามารถใช้กับคดีในทำนองนี้ได้มากที่สุดอยู่แล้ว แต่ถ้าใช้ไม่ได้ทั้งหมดคดีที่ไม่ สามารถใช้ได้ก็สามารถนำค่าเสียหายในเชิงลงโทษมาใช้ได้ และถ้าไม่สามารถใช้ได้สำหรับการ ช่มชู้ประทุษร้าย และการทำให้เกิดความเสียหายต่อทรัพย์สินโดยมีเจตนาร้ายแล้ว โดยทั่วไปกรณี เหล่านี้ก็สามารถลงโทษตามกฎหมายอาญาได้อยู่แล้ว

อย่างไรก็ตาม สภานิติบัญญัติก็เห็นว่าไม่จำเป็นต้องลบล้างอำนาจที่มีอยู่เดิมแบบถอนราก ถอนโคน และคดีส่วนใหญ่ในปัจจุบันนี้ก็จะถูกให้เหตุผลโดยการกำหนดค่าเสียหายที่เป็นการ ซ้ำเติม

นอกจากนี้ ลอร์ด เดฟลิน ยังได้แสดงความเห็นในคดี ร็อกเก็ท วิ บาร์เนอล อีกว่า ค่าเสียหายในเชิงลงโทษเป็นกรณีเฉพาะของกฎหมายอังกฤษ หรือพูดให้ชัดขึ้นก็ต้องว่าเป็นกรณี

เฉพาะของกฎหมายคอมมอนลอว์ ซึ่งไม่ได้ถูกยอมรับในระบบกฎหมายอื่นๆ แต่อย่างไรก็ตาม การที่สภาขุนนางได้จำกัดขอบเขตของค่าเสียหายในเชิงลงโทษ ปรากฏว่าประเทศที่ใช้กฎหมายคอมมอนลอว์อื่นๆ ส่วนใหญ่แล้วปฏิเสธที่จะเดินตามอย่างประเทศอังกฤษ เช่น ประเทศสหรัฐอเมริกา ซึ่งจะได้กล่าวไว้ในหัวข้อต่อไป และที่เห็นได้ชัดอีกประเทศหนึ่งก็คือ ประเทศออสเตรเลียซึ่งศาลสูงของออสเตรเลียปฏิเสธที่จะยอมรับข้อจำกัดในการกำหนดค่าเสียหายในเชิงลงโทษ ตามที่ ลอร์ด เดฟลิน ได้กล่าวไว้ในคดี ร็อกเก็ง วิ บาร์เนอล ว่าข้อจำกัดดังกล่าวนี้เป็นการเปลี่ยนแปลงใหม่ ซึ่งไม่เหมาะสมกับสภาพการณ์ของประเทศออสเตรเลีย แต่พอจะคาดหวังได้ว่า อาจจะเป็นกรณีหนึ่งสำหรับศาลออสเตรเลียที่ใช้ในการตัดสิน นอกจากนี้แล้วนักกฎหมายอังกฤษส่วนมาก เห็นว่าคำกล่าวของ ลอร์ด เดฟลินนั้นเป็นการเปลี่ยนแปลงใหม่ในลักษณะที่แคบและเป็นทางวิชาการมากไป

สำหรับข้อยกเว้นที่ ลอร์ด เดฟลิน ได้วางหลักเอาไว้ในคดี ร็อกเก็ง วิ บาร์เนอล ซึ่งเป็นข้อจำกัดว่า ค่าเสียหายในเชิงลงโทษจะสามารถถูกกำหนดได้ ก็แต่เฉพาะใน 3 กรณีที่กล่าวต่อไปเท่านั้น และข้อจำกัดดังกล่าวก็คือปฏิบัติเรื่อยมาในประเทศอังกฤษจนทุกวันนี้ ดังนั้น ค่าเสียหายในเชิงลงโทษในประเทศอังกฤษจะมีได้ก็แต่เฉพาะใน 3 กรณีดังนี้ คือ

1) กรณีที่มีกฎหมายกำหนดให้จ่ายค่าเสียหายในเชิงลงโทษได้โดยชัดแจ้ง สำหรับกรณีนี้ก็ให้ถือว่าอะไรก็ตามที่เกี่ยวกับค่าเสียหายในเชิงลงโทษในกฎหมายที่มีมาก่อนเกิดคดี ร็อกเก็ง วิ บาร์เนอล นั้นให้เป็นค่าเสียหายที่เป็นการซ้ำเติมไปทั้งหมด ตัวอย่างเช่น เดอะ รีเสิร์ฟ แอนด์ ออซิลิเอารี โฟซ (The Reserve and Auxiliary Forces) ซึ่งศาลโดย ลอร์ด ไคล์บาร์ดอม (Lord Kilbrandon) ได้ตีความ “ค่าเสียหายในเชิงลงโทษ” ในมาตรา 13(2) ว่าหมายถึง “ค่าเสียหายที่เป็นการซ้ำเติม” ในคดี บรูม วิ คาสเซล (Broome V. Cassell)

2) กรณีที่เจ้าพนักงานของรัฐกระทำตามอำเภอใจมุ่งเหยียดชน หรือกระทำการอันขัดต่อรัฐธรรมนูญ คำว่า “เจ้าพนักงานของรัฐ” ต้องตีความให้กว้างรวมไปถึงตำรวจ และเจ้าพนักงานท้องถิ่นด้วย

3) กรณีที่จำเลยได้คำนวณแล้วว่าจะได้ประโยชน์จากการกระทำละเมิดจนเกินไปจากการจ่ายค่าเสียหายแก่โจทก์ หรือคิดว่าโจทก์จะไม่ฟ้องเพราะโจทก์ไม่มีเงิน คำว่า “ประโยชน์” รวมไปถึงกรณีที่จำเลยต้องการผลประโยชน์จากโจทก์ในด้านวัตถุด้วย อาจจะเป็นทรัพย์สินบางอย่างซึ่งจำเลยอยากจะได้ แต่ไม่สามารถหามาได้เอง นอกจากจะต้องจ่ายเงินในจำนวนเกินกว่าที่เขาต้องการจะจ่าย ตัวอย่างเช่น คดี บรูม วิ คาสเซล โจทก์ซึ่งเป็นทหารเรือผู้มีชื่อเสียงได้ฟ้องผู้พิมพ์โฆษณาและผู้ประพันธ์หนังสือเกี่ยวกับเรื่องความสูญเสียในระหว่างสงครามของขบวนเรือคุ้มกันของราชนาวิ เพราะโจทก์เป็นผู้รับผิดชอบต่อความสูญเสียอันนั้น ศาลเห็นว่าทั้งผู้ประพันธ์ และผู้พิมพ์

โฆษณาได้ไตร่ตรองคิดคำนวณไว้แล้วว่าจะมีผลกำไรจากการจำหน่ายหนังสือพอเพียงในการจ่ายค่าเสียหายแก่โจทก์ ดังนั้นศาลจึงกำหนดค่าเสียหายในเชิงลงโทษให้โจทก์เพิ่มจากค่าเสียหายเดิม 14,000 ปอนด์ เป็น 25,000 ปอนด์

นอกจากนี้ ลอร์ด เดฟลิน ยังได้วางหลักเกณฑ์ในการกำหนดจำนวนค่าเสียหายในเชิงลงโทษใน 3 กรณีดังกล่าวข้างต้นเพิ่มเติมโดยให้ศาลปฏิบัติตามที่จะกล่าวต่อไปนี้ให้เหมือนกันหมด ดังนี้ คือ

1) โจทก์ไม่สามารถจะได้รับความเสียหายในเชิงลงโทษนอกเสียจากว่าเขาจะเป็นเหยื่อของพฤติกรรมที่สมควรจะได้รับการลงโทษ ดังนั้นถ้าโจทก์ถึงแก่ความตายไปแล้ว และทายาทของโจทก์เป็นผู้ฟ้องคดีแทนทายาทก็ไม่สมควรจะได้รับความเสียหายในเชิงลงโทษ ดังนั้นเป็นไปตามเดอะ ลอร์ รีเฟอรัม (The Law Reform) อย่างไรก็ตาม หลักเกณฑ์ข้อนี้ก็ถูกต้องแย้งว่าเพราะเหตุใดจำเลยที่สมควรจะได้รับการลงโทษจึงรอดพ้นไปได้เพราะเหยื่อของเขาถึงแก่ความตาย ดังนั้นจึงน่าสงสัยว่าหลักเกณฑ์ตามพระราชบัญญัติฉบับนี้ยังจะรับพิจารณาได้อยู่อีกหรือ

2) จำนวนค่าเสียหายในเชิงลงโทษควรจะกำหนดให้พอสมควร เพราะที่ผ่านมามากกว่ากำหนดจำนวนที่ดูเหมือนจะมากกว่าการกระทำที่ต้องรับโทษทางอาญา

3) รายได้ของกลุ่มทั้งโจทก์ และจำเลยจะต้องถูกนำมาพิจารณาในการกำหนดค่าเสียหายในเชิงลงโทษด้วย

4) ในขณะที่การประเมินค่าสินไหมทดแทนไม่ได้มีผลจากค่าเสียหายในเชิงลงโทษ แต่ในทางกลับกันจำนวนค่าเสียหายในเชิงลงโทษอาจจะได้รับอิทธิพลจากจำนวนค่าสินไหมทดแทน การกำหนดจำนวนค่าเสียหายในเชิงลงโทษจะต้องพอเพียงที่จะลงโทษจำเลยในการกระทำของเขา และในขณะเดียวกันก็พอเพียงที่จะข่มขู่จำเลยมิให้กระทำการนั้นซ้ำอีกในอนาคต

5) การกระทำของทั้งโจทก์ และจำเลยจะต้องนำมาพิจารณาด้วย เช่น โจทก์ช่วยเหลือจำเลยกระทำผิดค่าเสียหายในเชิงลงโทษก็จะลดจำนวนลง

6) ในกรณีที่ผู้พิพากษาได้กล่าวสั่งสอนจำเลยในการพิจารณาไปแล้วก็ควรจะนำมาพิจารณาลดจำนวนค่าเสียหายในเชิงลงโทษลง

7) ในกรณีที่ผู้ร่วมกันกระทำถูกฟ้องร่วมกันการกระทำของจำเลยคนหนึ่งจะไม่ถูกกำหนดค่าเสียหายในเชิงลงโทษในคำพิพากษาอันเดียวกันที่มีต่อจำเลยทั้งหมด ถ้าการกระทำของจำเลยคนอื่นนั้นไม่สมควรจะได้รับการลงโทษ

3.8 ขอบเขตการยอมรับค่าเสียหายในเชิงลงโทษในประเทศสหรัฐอเมริกา

เนื่องจากประเทศสหรัฐอเมริกาประกอบด้วยมลรัฐต่างๆ ดังนั้นจึงมีขอบเขตอำนาจศาล (Jurisdiction) อยู่มากมาย ทั้งของรัฐบาลกลาง และของแต่ละมลรัฐ ซึ่งต่างก็มีหลักเกณฑ์ และตัวบทกฎหมายที่แตกต่างกันออกไป และในเรื่องที่เกี่ยวกับค่าเสียหายในเชิงลงโทษก็เช่นกันย่อมแตกต่างกันไปด้วยสุดแล้วแต่ว่าแต่ละเขตอำนาจศาลจะกำหนดขอบเขตการยอมรับค่าเสียหายเช่นนี้ไว้มากน้อยเพียงใด หรืออาจจะไม่ยอมรับเลยก็ได้ ซึ่งรายละเอียดได้กล่าวไปแล้วในตอนแรกๆ ของบทนี้ แต่พอจะกล่าวโดยสรุปได้ว่า ในประเทศสหรัฐอเมริกานั้นมีอยู่เพียง 4 มลรัฐเท่านั้นที่ไม่ยอมรับหลักเกณฑ์ในเรื่องค่าเสียหายในเชิงลงโทษเลย ได้แก่ มลรัฐหลุยส์เซียน่า (Louisiana) มลรัฐแมสซาชูเซตส์ (Massachusetts) มลรัฐเนบราสกา (Nebraska) และมลรัฐวอชิงตัน (Washington) ทั้งนี้โดยเหตุผลที่ว่า ค่าเสียหายในเชิงลงโทษเป็นการลงโทษสองต่อ และเป็นภาระหนักนอกวัตถุประสงค์ของกฎหมายละเมิด ซึ่งต้องการชดเชยเยียวยาผู้เสียหายให้กลับสู่สภาพเดิม หรือใกล้เคียงกับสภาพเดิมมากกว่าจะมุ่งลงโทษผู้กระทำผิด แต่อย่างไรก็ตาม ยังมีอีกบางมลรัฐที่แม้จะยอมรับหลักเรื่องค่าเสียหายในเชิงลงโทษ แต่ก็ใช้ในขอบเขตที่จำกัดกว่าขอบเขตเดิมในประเทศอังกฤษ กล่าวคือ ในมลรัฐอินเดียน่า ยอมให้ค่าเสียหายเช่นนี้เฉพาะในกรณีที่มีการกระทำของจำเลยไม่เป็นความผิดอาญาด้วย ทั้งนี้เพื่อหลีกเลี่ยงการลงโทษสองต่อนั่นเอง ในมลรัฐคอนเนคติกัต ค่าเสียหายในเชิงลงโทษจะให้ได้ก็เฉพาะเพียงค่าใช้จ่ายในการดำเนินคดี ไม่ใช่ให้กว้างขวางโดยไม่มีขอบเขตจำกัด ในมลรัฐนิวแฮมป์เชียร์ และมิชิแกน ศาลทั้ง 2 มลรัฐให้ค่าเสียหายชนิดนี้ แต่ถือว่าเป็นการทดแทนการเสียความรู้สึกมากกว่าจะเป็นการลงโทษ อย่างไรก็ตามในอีก 40 มลรัฐ และในศาลของรัฐบาลกลางยังคงให้ค่าเสียหายเช่นนี้ ตามแนวความคิดเดิมของอังกฤษทุกประการ สำหรับในมลรัฐหลุยเซียน่านั้น เข้าใจได้ว่าที่มียอมรับในเรื่องนี้เพราะได้รับอิทธิพลจากชีวิตลอร์ด

3.9 ขอบเขตการยอมรับค่าเสียหายในเชิงลงโทษในประเทศอื่นๆ

แม้ปัจจุบัน ประเทศอังกฤษจะเปลี่ยนแนวความคิดไปแล้ว โดยจำกัดขอบเขตของค่าเสียหายในเชิงลงโทษให้แคบลง แต่ก็ไม่เป็นที่ยอมรับแพร่หลายในประเทศที่เคยได้รับอิทธิพลในประเทศอังกฤษมาก่อน ดังเช่น ประเทศสหรัฐอเมริกา ดังกล่าวข้างต้นยิ่งกว่านั้นในประเทศออสเตรเลีย ศาลออสเตรเลียก็ยังให้ค่าเสียหายประเภทนี้ในคดีอื่นต่างๆ ไป ส่วนในประเทศนิวซีแลนด์ ศาลนิวซีแลนด์ก็ยังยึดถือแนวทางเดิมของอังกฤษอยู่นั่นเอง และในประเทศแคนาดา ศาลแคนาดาก็ยังไม่เปลี่ยนแนวความคิด โดยยังคงใช้แนวทางเดิมอยู่ทุกประการ

ผลจากการนำหลักเกณฑ์เรื่องค่าเสียหายในเชิงลงโทษมาใช้ในประเทศที่ใช้กฎหมายจารีตประเพณี

ปัญหาที่ยังโต้เถียงกันอยู่จนถึงปัจจุบันนี้ก็คือ การกำหนดค่าเสียหายในเชิงลงโทษนั้น สามารถให้เหตุผลได้หรือไม่ว่า เป็นการเหมาะสมดีแล้วเรื่องนี้ได้มีการวิจารณ์กันอย่างมากโดยมี ทั้งฝ่ายที่ได้แย้ง และฝ่ายที่สนับสนุนแนวความคิดในเรื่องค่าเสียหายในเชิงลงโทษในประเทศ คอมมอนลอว์ ดังนั้นในการพิจารณาจะแยกเป็นข้อโต้แย้งกรณีหนึ่ง และข้อสนับสนุนอีกกรณีหนึ่ง ซึ่งจะได้กล่าวต่อไป

ข้อโต้แย้ง

ข้อโต้แย้งที่สำคัญซึ่งมีต่อค่าเสียหายในเชิงลงโทษในประเทศคอมมอนลอว์มีดังต่อไปนี้ คือ

1) แนวแบ่งแยกโดยเด็ดขาดระหว่างกฎหมายอาญาข้างหนึ่ง และกฎหมายละเมิดสัญญา อีกข้างหนึ่งนั้น เป็นหลักเกณฑ์ที่สำคัญของระบบกฎหมายคอมมอนลอว์ ดังนั้นจึงเป็นการ ไม่เหมาะสมอย่างยิ่งที่จะยอมรับความแตกต่างนี้เฉพาะในเรื่องสัญญา แต่ปฏิเสธที่จะยอมรับใน เรื่องละเมิด

2) การกำหนดค่าเสียหายในเชิงลงโทษนั้น โดยมากมักจะเป็นความตั้งใจที่เลือกจะชดใช้ ทดแทนสำหรับความเสียหายต่อความรู้สึก และความเสียหายอย่างอื่นๆ ที่จับต้องไม่ได้ ซึ่งถ้าศาลใช้ อำนาจนี้อย่างเต็มที่ในการกำหนดค่าเสียหายที่เป็นการซ้ำเติมแล้วไม่จำเป็นต้องกำหนดค่าเสียหาย ในเชิงลงโทษ

3) トラบาคที่ค่าเสียหายในปัจจุบันยังไม่เพียงพอทางแก้ไขเยียวยาก็คือ การเปลี่ยนแปลง กฎหมายเกี่ยวกับค่าสินไหมทดแทนไม่ใช่แก้ไขข้อบกพร่องให้ดีขึ้น โดยวิธีการปิดบังข้อบกพร่องนั้น

4) ค่าเสียหายที่เป็นการซ้ำเติมมีความซ้ำซ้อนกับค่าเสียหายในเชิงลงโทษแม้ว่าหลักเกณฑ์ ทั้ง 2 ประเภทนี้จะมีความแตกต่างกันอยู่มากแต่ผลลัพธ์ที่ออกมาไม่ได้มีความแตกต่างกันเลย

5) ถึงแม้จะเป็นที่ยอมรับกันแล้วว่า กฎหมายละเมิดควรจะให้บรรลุถึงจุดสุดท้ายของ สัจจส่วนรวมที่แน่นอนได้โดยการลงโทษ ซึ่งรัฐก็ควรจะได้รับค่าปรับอย่างใดบ้างแต่ทำไมโจทก์ จึงได้รับโชคลาภโดยไม่คาดหมายเช่นนี้ทั้งๆ ที่ควรจะได้รับเพียงค่าสินไหมทดแทนความเสียหาย เท่านั้น

6) การนำมาของเรื่องค่าเสียหายที่ผิดแปลกออกไปเช่นนี้ ทำให้เกิดปัญหาแปลกๆ ขึ้น มากมาย กฎหมายละเมิดซึ่งมีลักษณะเด่นเฉพาะตัวก็ไม่สามารถแก้ปัญหาเหล่านี้ได้ เช่น บุคคลหนึ่ง สามารถได้รับหลักประกันจากค่าเสียหายเช่นนี้หรือไม่ ในเรื่องความรับผิดชอบเพื่อผู้อื่น (Vicarious Liability) ควรจะนำมาใช้อย่างไร มีหลักเกณฑ์ต่อภัยอันตรายเป็นสองต่อ (Double Jeopardy) ที่จะ ปกป้องผู้กระทำผิดที่ต้องเผชิญทั้งการฟ้องคดีอาญา และการดำเนินคดีทางแพ่งหรือไม่ และความ ร่ำรวยของจำเลยเป็นสาระสำคัญหรือไม่

7) ผู้ต้องหาพอใจกับการปกป้องสิทธิที่สำคัญในการพิจารณาทางอาญาอยู่แล้ว สิทธิในการพิจารณาทางอาญาโดยลูกขุนยังเป็นที่ขึ้นชอบอยู่

8) การที่ทำให้ลูกขุนมีอำนาจในการกำหนดค่าเสียหายในเชิงลงโทษนั้น โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การที่ไม่มีขอบเขต หรือพื้นฐานของวัตถุประสงค์ที่แน่นอนตายตัวในการกำหนดนั้นเองที่อาจทำให้เกิดการอคติ และไม่มีเหตุผลขึ้นได้ความไม่ยุติธรรมเหล่านี้ยังเป็นที่สงสัยอยู่ว่าจะมีค่าพอที่จะได้รับการลงโทษหรือ

9) การกำหนดที่เป็นการลงโทษนี้ เป็นลักษณะในทางอาญา และอย่างน้อยที่สุดจำเลยควรจะมีเครื่องปกป้องที่เกี่ยวข้องกับการพิจารณาทางอาญาทุกอย่าง เช่นว่า สิทธิที่จะปฏิเสธการให้ปากคำเป็นพยานเป็นปฏิปักษ์ต่อตนเอง (Privilege Against Self-incrimination) ความรับผิดชอบจะถูกปฏิเสธสำหรับค่าเสียหายในเชิงลงโทษ นอกเสียจากการกระทำที่สมควรจะได้รับการติเตียนของจำเลยจะถูกพิสูจน์โดยปราศจากข้อสงสัย และไม่ควรจะมีจำนวนเกินกว่าค่าปรับที่กฎหมายอาญากำหนดไว้เป็นลายลักษณ์อักษรเหนือสิ่งอื่นใดทั้งหมด จำเลยไม่ควรจะต้องรับโทษถึง 2 ครั้ง ในการกระทำผิดอันเดียวกัน กล่าวคือ โดยการกำหนดค่าเสียหายที่เป็นการลงโทษครั้งหนึ่ง และอีกครั้งหนึ่ง โดยการลงโทษทางอาญาอย่างแท้จริง แต่อย่างไรก็ตามก็ยังไม่มีการป้องกันตามปกติที่จำเลยในคดีที่มีการกำหนดค่าเสียหายในเชิงลงโทษจะพอมองเห็นได้ ดังนั้นเมื่อพิจารณาด้วยเหตุผลทั้งปวงแล้วค่าเสียหายในเชิงลงโทษจึงควรจะถูกลบเลิกไปด้วยเหตุผลว่าขัดต่อรัฐธรรมนูญ

10) ค่าเสียหายในเชิงลงโทษไม่ได้เป็นการแสดงว่ามีผลอย่างไร ก็จะเป็นการข่มขู่ไม่ให้เกิดการกระทำผิดอีก (Clarence, 1930, pp. 730-736)

ข้อสนับสนุน

สำหรับฝ่ายที่เห็นชอบในเรื่องค่าเสียหายในเชิงลงโทษนั้นก็ได้ออกข้อโต้แย้งในการวิพากษ์วิจารณ์ของฝ่ายแรกในประเด็นสำคัญๆ ดังต่อไปนี้

1) ถ้าค่าเสียหายในเชิงลงโทษไม่สามารถถูกกำหนดได้ การกระทำผิดจำนวนมากจะไม่ได้รับการลงโทษให้เด็ดหลาบบ่อยครั้งที่เดียวที่ตำรวจจะไม่ดำเนินการฟ้องร้องในพฤติกรรม ซึ่งผู้เสียหายจะถูกงูใจโดยการคาดหวังว่าจะได้รับค่าเสียหายในเชิงลงโทษที่จะมีการกำหนดในการดำเนินคดีทางแพ่ง

2) จุดมุ่งหมายที่ถูกต้องตามกฎหมายประการหนึ่งของกฎหมายเกี่ยวกับค่าเสียหายก็คือ การป้องกันการกระทำผิดความผิดที่จะเกิดขึ้นในอนาคตทั้งโดยตัวจำเลยเอง และโดยบุคคลอื่น แม้ว่า การกระทำผิดนั้นจะไม่ใช่การกระทำผิดทางอาญาก็ตามจุดมุ่งหมายอันนี้จะบรรลุผลสำเร็จไปได้โดยเพียงแต่กำหนดค่าเสียหายในเชิงลงโทษเท่านั้น

3) เป็นการสันนิษฐานไปในทางที่ผิดที่ว่ากฎหมายเกี่ยวกับค่าเสียหายนั้นเป็นเพียงการชดใช้เงินทำขวัญให้แก่โจทก์ต่อความสูญเสียที่ได้รับเท่านั้น แต่ที่จริงแล้วยังเป็นการนำเงินออกไปจากจำเลยด้วย และโดยปกติแล้วก็เป็นเพราะว่าจำเลยได้กระทำ “ความผิด” (Fault) นั้นเอง มูลฐานของความรับผิดซึ่งขึ้นอยู่กับความผิด หรือการกระทำอย่างอื่นที่ไม่ถูกยอมรับนั้นต้องเป็นความต้องการที่จะชดเชวการกระทำผิดที่จะเป็นอันตรายต่อผู้อื่นในทำนองเดียวกัน ค่าเสียหายในเชิงลงโทษจึงมักมีความจำเป็นที่จะทำให้บรรล่วัตถุประสงค์อันนี้

4) กฎหมายอาญาไม่เพียงแต่ลงโทษเท่านั้นแต่ยังชดใช้ทดแทนอีกด้วย ตัวอย่างเช่นกฎหมายเรื่อง การริบ และค่าปรับ

5) การให้ขอบเขตที่จำกัดของแนวความคิดในเรื่องการทำให้ร่ำรวยขึ้น โดยไม่มีเหตุผลที่เหมาะสมในกฎหมายอังกฤษนั้น ค่าเสียหายในเชิงลงโทษจะเป็นทางเดียวที่จะอุดช่องว่างในกฎหมายเกี่ยวกับค่าเสียหายได้

6) ที่ว่าค่าเสียหายในเชิงลงโทษอาจจะถูกกำหนดในกรณีที่ค่าเสียหายที่เป็นการซ้ำเติมไม่สามารถถูกกำหนดได้นั้นในเหตุใดๆ ก็ตามการกำหนดค่าเสียหายจำนวนมากสำหรับการถูกเหยียดหยาม และกรณีอื่นๆ ในทำนองเดียวกันนั้นเป็นการกำหนดค่าเสียหายในเชิงลงโทษแอบแฝงอยู่ด้วย ฉะนั้นศาลควรจะพิจารณาปัญหาเกี่ยวกับจำนวนที่เหมาะสมของการกำหนดค่าเสียหายในเชิงลงโทษอย่างเป็นธรรมมากกว่า การกำหนดค่าเสียหายที่เป็นการซ้ำเติมการแสดงให้เห็นถึงการถูกเหยียดหยาม ความอับอาย และข้อเท็จจริงอื่นๆ ที่ไม่สามารถวัดได้นอกเสียจากว่าจะเป็นข้อเท็จจริงที่ไม่แข็งชัด และเป็นความคิดที่ชั่วร้าย ซึ่งใช้ร่วมกันทั้งกรณีค่าสินไหมทดแทน และค่าเสียหายในเชิงลงโทษ

7) แม้ว่าโจทก์จะได้รับโชคลาภโดยไม่ได้คาดหมายในความคิดทางทฤษฎี เมื่อเขาได้รับค่าเสียหายในเชิงลงโทษ แต่ก็ไม่ได้จำเป็นต้องเป็นโชคลาภที่ไม่ได้คาดหมายในความเป็นจริงเสมอไป เพราะว่าอาจจะถูกใช้เพื่อเป็นค่าใช้จ่ายในการฟ้องคดีไม่ใช่เป็นการชดเชยสำหรับวิธีกำหนดค่าสินไหมทดแทนตามธรรมดาก็ได้ ยิ่งกว่านั้นโชคลาภดังกล่าว ซึ่งสนองจุดมุ่งหมายบางประการนั้นไม่ใช่เป็นสิ่งที่ชั่วร้ายในทางกฎหมาย เมื่อสิ่งนี้มีความจำเป็นในการบังคับให้จำเลยคืนทรัพย์สินที่ได้มาโดยทุจริต และป้องกันความประพฤตินิชอบที่จะเกิดขึ้นในอนาคตของเขา

8) อาจจะเป็นไปได้ที่ลูกขุนจะมีอคติในการกำหนดค่าเสียหายในเชิงลงโทษ แต่อย่างไรก็ตามการกำหนดค่าเสียหายดังกล่าวยังอยู่ในความควบคุมดูแลของศาลอีกชั้นหนึ่ง ซึ่งมีอำนาจที่จะเพิ่ม หรือลดค่าเสียหายลงอีกได้

9) เป็นความจริงที่ว่า หน้าที่ทางอาญาบางอย่างถูกจัดไว้โดยการกำหนดค่าเสียหายในเชิงลงโทษ และข้อเท็จจริงอันนี้อาจจะเรียกร้องสำหรับการนำเอาการปกป้องบางประการมาใช้โดย

ปกติอย่างเพียงพอในการพิจารณาทางอาญา บางทีในประเด็นนี้กฎหมายเกี่ยวกับค่าเสียหายในเชิง
ลงโทษจะพัฒนาไปเป็นกฎหมายเกี่ยวกับความพยายามที่จะพัฒนาทางด้านความเป็นธรรมที่จะ
กำหนดข้อเรียกร้องในทางวิธีพิจารณาบางอย่างชนิดที่กำหนดในการพิจารณาทางอาญาในทาง
ตรงกันข้ามต้องระลึกเสมอว่า กฎหมายคอมมอนลอว์ส่วนมาก โดยเฉพาะกฎหมายลักษณะละเมิด
ได้ฝังรากลงในกฎหมายอาญาอย่างแท้จริง และมีประวัติศาสตร์อันยาวนานของการพิจารณาที่
ปะปนกันทั้งทางแพ่ง และทางอาญาแท้ที่จริงแล้ว ความแตกต่างระหว่างสองประการเป็นการยากที่
จะพิจารณา

10) เป็นความจริงอีกเช่นกันที่ว่า การข่มขู่ไม่ได้รับการพิสูจน์ว่ามีประสิทธิภาพในกรณี
ของค่าเสียหายในเชิงลงโทษ แต่ไม่ใช่ว่าจะไม่ได้รับการพิสูจน์ว่ามีประสิทธิภาพในกรณีของโทษ
ทางอาญา และข้อโต้แย้งที่เห็นได้ชัดได้ถูกทำให้เกิดขึ้นในกรณีเดียวกัน ในขณะที่ค่าเสียหายใน
เชิงลงโทษได้ถูกประเมินเพื่อความเกี่ยวข้องในการกระตุ้นให้รับผิดชอบอย่างต่อเนื่องนั้น ก็อาจเป็น
การข่มขู่จริงๆ ไปด้วย